

L'ILLA 64 | PRIMAVERA 2014 | 1€

DOSSIER:

**La corrupció i la crisi
a la literatura**

PERFIL:

Joan Francesc Mira

ENTREVISTES:

**Carles Alberola
Clemente García Novella**

REPORTATGE:

El retorn de Philip Marlowe

EL RETROVISOR:

Joan Roís de Corella

COSINS Germans

**Viatjant per Catalunya
i el País Valencià
amb Empar Moliner
i Ferran Torrent**

edicions

bromera

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA

València

Barcelona

Corrupció: una abundància singular?

Josep Antoni Fluixà ■

L'any 1972, Joan Fuster publicà a *Serra d'Or* un dels seus articles més reiteradament recordat: «Una carència singular». El text s'inclogué, amb posterioritat, en el llibre *Un país sense política*, de lectura molt recomanable i d'una actualitat que, per desgràcia, encara ens sorprén.

En aquell article, Fuster es preguntava per què els valencians a penes havíem escrit novel·les sobre la nostra realitat més immediata. I, tot seguit, feia una enumeració de temes no tractats per la ficció novel·lística: des de l'estraperlo fins a l'especulació de terrenys i de botigues que hi

introdueixen els turistes», entre molts altres.

Per sort, quaranta anys després, ja no podem dir que no hi haja una novel·la valenciana. Des de finals dels anys setanta del segle passat fins a l'actualitat són molts els novel·listes –homes i dones– que s'han aplicat a fer ficció partint de la nostra realitat immediata –passada i present. Però encara, a hores d'ara, fa la impressió que la realitat continua superant-nos. Si fullegem amb assiduitat la premsa diària descobrim que són molts els temes que s'ofereixen als narradors i que, potser, en són tants que no hi ha manera de donar-ne abast.

Són molts els temes actuals que reclamen un tractament narratiu, com ara el de la corrupció. En tenim tants casos, que és pràcticament impossible fer-ne una ficció de cadascun. Alguns fets ja

han inspirat novel·les interessants i no podem dir que els nostres autors estiguem ara mirant-se el melic o amb el cap de l'estruc davall terra, però ens calen més ficcions sobre la corrupció. Andreu Martín, per exemple, acaba de proposar-nos en una de ben atractiva amb la novel·la guanyadora del Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, *Les escopinades dels escarabats*. Esperem que no siga l'última, perquè algú hauria de fer ficció de temes tan destacats com la desfeta de la banca valenciana o sobre el negoci descontrolat del sector immobiliari, perquè som davant d'una «abundància», no sé si dir «singular», que no pot deixar indiferent ningú. I els narradors, menys que ningú, perquè amb l'escriptura i la lectura també s'ajuda a vèncer els corruptes i canviar la realitat, encara que siga d'una manera ben modesta.

SUMARI

3 Perfil

Joan Francesc Mira:
l'últim humanista
Carles Fenollosa

4 L'opinió de la crítica

5 Saltar lluny dels
mites de l'autisme
Sandra Capsir

6 Flaixos

9 Qüestionari
Carles Alberola
Cristina Martínez

10 Entrevista

Clemente
García Novella
Beatriz Tortosa

12 Extracte

'La melodia del disig'

13 Philip Marlowe, el retorn d'un mite

Juli Cànoves

15 Dossier: La corrupció i la crisi a la literatura

Gonçal López-Pampló
Marta Estrelles

18 Dos novel·listes, dos territoris, un vincle

M. Josep Pérez

20 Quaderns d'animació lectora

Conta'm un conte...
Aprendre a narrar
Rosa Mengual

21 Premi Llegir

Les dones i els dies
Martí Domínguez

22 Viure intensament en un grapat de pàgines

Maria Villalba

23 Diversió i originalitat, tot en un

Ade Cabo

24 Ressenyes

29 Grup Bromera

30 El retrovisor

L'oportunitat de
descobrir un gran
clàssic
Vicent Borràs

La literatura beu directament de la vida, per això, la crisi i la corrupció que tant estan marcant la nostra realitat des de fa uns anys tenen el seu reflex en les obres literàries a les quals dediquem el «Dossier» d'aquest número 64 de *L'illa*. Obres com *Les escopinades dels escarabats*, on realitat i ficció lluiten per superar-se l'una a l'altra i la indignació ciutadana fa de musa inspiradora per a denunciar veritats disfressades de ficció. Més enllà del dossier, també trobem crítica i reflexió en el nou llibre de Joan F. Mira, protagonista del «Perfil», o en el «Qüestionari», amb la visió de Carles Alberola sobre la situació que viu el món del teatre.

Afortunadament, la literatura també ens val per a parlar de felicitat, com demostra l'«Entrevista» a Clemente García Novella, autor de *Ser feliç és fàcil*; d'amor, que vertebrava la deliciosa novel·la de Ferran García-Oliver, la qual descobrirem en l'«Extracte»; de les nostres arrels, en el viatge que *Cosins germans* ens proposa, i per a commemorar l'Any Roís de Corella en «El retrovisor», o celebrar que el mític detectiu Philip Marlowe ha ressuscitat gràcies a John Banville, entre altres temes que anireu descobrint en aquest número, ple de novetats literàries per a aquesta primavera.

Marta Estrelles

Joan Francesc Mira: l'últim humanista

La condició valenciana

Joan Francesc Mira

Bromera, 2014

Hi ha qui dedica hores i hores de treball humil en la foscor a fer digeribles les paraules d'un altre a qui no coneix i potser mai coneixerà. Es fa dir traductor. També hi ha qui es decanta per dir-se narrador i estripar èpoques amb personatges i històries. I no oblidem l'assagista, aquell etern inquiet, curiós d'això i d'allò, que fa de les idees línies en un paper. Joan Francesc Mira (València, 1939) ho és tot alhora. I segurament s'hi poden afegir tres o quatre etiquetes més: antropòleg, professor, intel·lectual... Tot sense semblar pretensions ni forçat. Perquè en totes excel·leix.

No exagere gens. En la literatura catalana actual hi ha poques obres que es puguin elogiar amb una seguretat tan certa, clara i contundent com la seua. I és que Mira és un traductor grandíssim, com corroboren tant la seua versió de la *Divina Comèdia*, fluïda i contundent, com aquella tan digeriblement narrativa de l'*Odissea*. També, per cert, és un narrador enorme, com algú intuïria precoçment entre les pàgines dels seus xicotets *Cucs de seda*, allà pels setanta, o entre la rabiosa poètica d'*El desig dels dies*, una mica més endavant. Els escèptics, o els directament incrèduls, poden confirmar-ho tot amb altres papers com ara *Els treballs perduts*, la gran novel·la sobre la ciutat de València. I etcètera.

La dimensió assagística

Però Joan Francesc Mira també és assagista. I dels grans. De fet, és un

d'aquells espècimens que, si haguera nascut a Leipzig, podria guanyar-se la vida publicant papers insignes a *Die Zeit* o *Der Spiegel*. Però és valencià. I, a més, amb consciència de ser-ho. Una consciència insubornable, poderosa, del país que li ha tocat pensar, i

En La condició valenciana, Mira reflexiona sobre una de les èpoques més històriques, triomfalistes i plenes de derrotes col·lectives de tota la història valenciana.

que dissectiona periòdicament des de les planes d'*El Temps*, *El País* o l'*Avui*. I gràcies als déus, perquè ho fa amb tota la prudència de l'assagista, la perspectiva de l'antropòleg, el saber de l'historiador o del filòleg, la passió de l'ideòleg i, per damunt de tot, la prosa meridiana de l'escollit. Una prosa transparent, irònica, d'arguments raonablement incontestables, escrits des d'un jo potent i sempre amb aquell toc inflammat de qui enumera les derrotes que anuncien una apocalipsi imminent. I és que Mira, al capdavant, és un dels darrers humanistes.

Ara Bromera ha decidit compilar bona part d'aquells xicotets assajos

Carles Fenollosa ■
publicats entre el 2001 i el 2011, en què Mira reflexiona sobre una de les èpoques més històriques, triomfalistes i plenes de derrotes col·lectives de tota la història valenciana. *La condició valenciana*, una obra amerada de la indignació davant d'un país amb què no es reconeix a l'espill perquè fa anys que el va trencar. Malgrat tot, després d'ell no arribarà cap apocalipsi –deterrem l'alarmisme–, només un buit de dimensions notables en aquell prestatge de la societat valenciana reservat als grans pensadors. Un buit que ho serà de paraules: «inexpressable». No ho dic jo. Ho diu ell. I amb tota la contundència de l'experiència.

Imatge de portada: *Cosins Germans*

L'ILLA
REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 64 | HIVERN 2014

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Vicent Borràs, Ade Cabo, Sandra Capsir, Juli Cànoves, Carles Fenollosa, Gonçal López-Pampló, Jovi Lozano-Seser, Cristina Martínez, Rosa Mengual, M. Josep Pérez, Enric Senabre, Beatriz Tortosa i Maria Villalba

Correcció lingüística

Mar Aranda, Gonçal López-Pampló, David Morell i Maria Viu

Coodinació tècnica

Xavier Tortosa

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno, Pere Fuster i Susana Fraguas

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Artes Gráficas del Mediterráneo

Tirada

47.000 exemplars

Amb la col·laboració de:

 Generalitat de Catalunya
**Institut Català
de les Indústries Culturals**

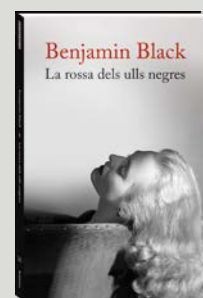
ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. *L'illa* autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

«No sols és de nota. És històric. [...] Superar un repte semblant i superar-lo d'eixa manera, és a dir, ressuscitant no només el personatge, sinó una cosa molt més important, ressuscitant la veu de l'escriptor que el va crear, deixa clar el que ja sospitàvem de fa temps: que Benjamin Black és possiblement el millor que li ha passat a la novel·la negra des del mateix Chandler.»

LAURA FERNÁNDEZ, *El Cultural (El Mundo)*
Març de 2014

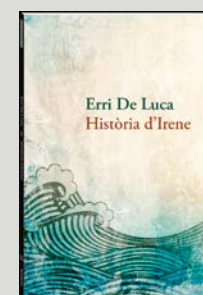
«Una narració de base social, amb prou intriga i violència, en què predomina la visió subjectiva dels protagonistes i amb un desenllaç colpidor.»

JORDI CAPDEVILA, *El Punt Avui*
Gener de 2014

«De la mà d'Erri De Luca, sol i mar esdevenen símbols d'alta graduació on s'hi condensa, amb mestria humana i literària, la necessària obertura al misteri de l'existència.»

TERESA COSTA-GRAMUNT, *Núvol*
Març de 2014

«Més que una novel·la juvenil d'aventures. Hi ha idees, enigmes diversos, dosis d'intriga, un bon ritme narratiu, personatges descrits amb precisió i una trama molt ben construïda. Tot plegat escrita amb un llenguatge clar i precís que seduirà el lector jove.»

JOSEP M. ALOY, blog *Mascaró de Proa*
Febrer de 2014

«Bella i commovedora faula que anima a tenir cura de la Terra i de tots els éssers vius, a través d'Eyla i Naia, dues xiquetes que viuen en un bosc.»

Qué leer
Febrer de 2014

Saltar lluny dels mites sobre l'autisme

Per què salto?

Naoki Higashida
Bromera, 2014

Sandra Capsir ■

Per què salto? és, sens dubte, una obra excepcional i singular que ha traspassat fronteres i cultures i ha esdevingut una referència sobre l'autisme a escala global.

L'autor n'és Naoki Higashida, un jove japonès nascut el 1992 a qui van diagnosticar autisme quan tenia cinc anys. Tot i que la comunicació oral li resultava impossible, gràcies a un professor perseverant i al seu esforç, va començar a lletrejar paraules sobre una taula alfabètica. Amb pràctica i paciència, amb només tretze anys va escriure *Per què salto?*, un relat commovedor, colpidor en alguns moments, que ens obri els ulls a una realitat totalment desconeguda: la de les persones autistes. És cert que de llibres sobre l'autisme n'hi ha molts i que fins i tot hi ha relats testimonials com el famós *Pensar amb imatges*, de Temple Grandin. Però també és cert que cap ha sigut escrit per un xiquet, ni cap dóna respostes tan clares i senzilles als interrogants quotidians que habitualment ens podem fer davant les actituds d'una persona amb autisme. «Per què no em mira als ulls?», «Per què crida repetint el mateix?»...

Trencant mites

Naoki planteja vora una seixantena de preguntes molt senzilles sobre les actituds que se solen retraure als xiquets amb autisme, sobre els seus sentiments, les dificultats per a comunicar-se, sobre el que els agrada i el que no els agrada, sobre el que els fa feliços i el que els preocupa... És així com, a poc a poc, Naoki ens convida a veure el món a través dels seus ulls i aconsegueix que ens replantegem les idees preconcebudes que tenim de l'autisme. El jove escriptor ens demostra

pàgina a pàgina que també els autistes estimen, imaginen, tenen empatia i sofreixen, com qualsevol. Més encara, el llibre posa en evidència que ens queda molt per aprendre d'aquests grans herois que han de lluitar per fer-se entendre en una societat que, a vegades, els condemna a l'aïllament.

**Els autistes estimen,
imaginen, tenen
empatia i sofreixen,
mentre lluiten per
fer-se entendre en una
societat que sovint els
condemna a l'aïllament**

Aquests elements, juntament amb la humanitat que es desprèn de cada micro-relat, fan que el llibre siga autènticament revelador. L'autor ens contagia el seu optimisme i la seua imaginació i ens fa partícips d'uns pensaments molt íntims que sorprendran els lectors, tant si tenen vincles amb persones autistes com si només coneixen de lluny aquest trastorn.

Del Japó al món

La història de com aquest llibre arriba a les nostres mans és ben singular. La dona del prestigiós escriptor David Mitchell va descobrir aquesta petita joia al seu país natal, el Japó, i va començar una traducció informal a l'anglès. Impactat pel que va suposar la lectura del llibre per a la relació amb el seu fill autista i convençut que podria ajudar

altres persones, Mitchell en va impulsar la traducció sense imaginar que despertaria tant d'interés arreu del món. De fet, és el mateix Mitchell qui ha escrit el pròleg de l'edició que Bromera publica en la col·lecció «Bromera Actual».

D'entrada, pot semblar que el llibre va adreçat només a lectors que tenen en el seu entorn alguna persona amb autisme. És evident que els resultarà especialment útil o esclaridor. Però també és una lectura molt recomanable per al públic en general, ja que el relat de Naoki transmet una humanitat i una visió del món poc habituals. Veure'ns a nosaltres mateixos a través dels seus ulls és una experiència igualment impactant i reveladora. I tot plegat ho aconsegueix en un llibre, no massa llarg, que es llig d'una tirada. Així és fàcil d'entendre que *Per què salto?* haja conquerit lectors de tot el món en tan pocs anys.

El novel·lista de fama internacional David Mitchell és el responsable que aquest llibre estiga conquerint lectors arreu del món.

Foto: Muro Macleod

Apologia de la podridura

Jovi Lozano-Seser*

El sociòleg Pierre Bourdieu deia que la informació és massa important com per a deixar-la en mans dels periodistes, potser presumint que el quart poder ja ha baixat en el rànquing de credibilitat a mercé de mordasses, condicionants i edulcorants diversos. No és gens estrany, doncs, que la literatura s'haja abeurat en els darrers i enrevessats anys d'un discurs no del tot alié al món del periodisme, afavorint engrescadores sinèrgies creatives al voltant d'una realitat que, més que desbordar-nos, ens ofega.

Parlem d'una narrativa emergent, tan híbrida com compromesa, que no necessita capbussar-se en la ficció per tal de traçar trames versemblants, reconeixibles. Relats foscos que s'esbomben dia a dia des dels mitjans de comunicació i que podrien ser l'argument perfecte d'un serial policíac si no fóra perquè, de tan negres, són vertaders. Indefugibles. Una actualitat de gènere que put a fermal malgrat no desembocar en un abocador, sinó en un despatx de renom. Sols al País Valencià, de fet, més d'una desena de casos de corrupció evidencien la decadència d'un sistema polític avesat a la immundícia; un escenari corcat amb protagonistes feliços i satisfets de xipollejar-hi, dins del fermal, sense saber que realment són personatges novel·lescos.

Al remat, més enllà de la indignació, més a prop de la revolta, l'existència dels corruptes és un filó artístic que paga la pena explotar en la mateixa mesura que ells han espoliat sense vergonya les arques públiques i financeres. Comptat i debatut, en el seu llarg viatge de múltiples parades des d'Emarsa fins a Gürtel, de Fabra a Blasco i de Brugal a Bárcenas, la tasca de l'escriptor comença just on acaba aquest ignominiós trajecte.

*Periodista i autor d'Últimes existències

FLAIXOS

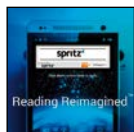
Camilleri, Premi Pepe Carvalho

L'escriptor italià Andrea Camilleri ha guanyat el IX Premi Pepe Carvalho. Així, el pare del mític comissari Salvo Montalbano se suma a la llista de premiats en què figuren, entre altres, Petros Màrkaris, Andreu Martín i Michael Connelly. El Premi Pepe Carvalho és un reconeixement a autors de prestigi i trajectòria reconeguts en l'àmbit de la novel·la negra i, alhora, un homenatge a l'escriptor Manuel Vázquez Montalbán i al seu conegut detectiu.

Reconeixement internacional a Escola Valenciana

La Federació Escola Valenciana per la Llengua ha obtingut el Premi Internacional Linguapax 2014, que reconeix el treball per la promoció de la diversitat lingüística o l'educació multilingüe. El jurat, format per 45 experts internacionals, ha valorat els mèrits d'Escola Valenciana en els seus 30 anys de treball per la normalització del valencià i considera que és un exemple que han de seguir altres comunitats lingüístiques que cerquen el respecte a la diversitat i la pau. Linguapax Internacional és una organització no governamental dedicada a valorar i protegir la diversitat lingüística mundial.

Llegir més ràpid

La tecnologia pot ajudar a optimitzar el temps de comprensió lectora, i això és el que vol demostrar Spritz, una companyia que ha sorprès en el Mobile World Congress amb la promesa d'ensenyar a llegir més ràpid els usuaris del Samsung Galaxy S5 i el Samsung Gear per mitjà d'una aplicació. El seu mètode de lectura ràpida per a dispositius mòbils es basa a eliminar els moviments secundaris de l'ull i alinear les paraules dins d'una finestreta amb l'objectiu de facilitar una major comprensió de text. Les velocitats disponibles van des de 100 paraules per minut fins a la impressionant de 1.000 paraules per minut.

DUBTES

El rebuig del govern valencià i el ressò mediàtic a propòsit de la definició de *valencià* del diccionari de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua serveix d'alguna cosa més a banda de com a clàssica cortina de fum per a distraure l'atenció de la ciutadania sobre temes importants com la supressió de línies d'ensenyament en valencià?

A què respon la bilingüització dels Premis Ciutat de Palma, un certamen que durant més de trenta anys va ser només per a obres en català? És una mostra més del procés d'afebliment del català que promouen certs governants nostres?

Per què tanta gent accepta fer una inversió considerable en un lector digital, però no es planteja invertir en continguts? És fruit d'una gran maniobra de màrqueting de la indústria tecnològica amb efectes devastadors per a la indústria cultural?

Passió pel negre

L'auge de la novel·la negra continua en augment. A l'èxit de la veterana BCNegra cal afegir l'empenta de nous festivals com el Tiana Negra, que acaba de celebrar la segona edició, i la VLCNegra, el festival del gènere que tindrà de negre la capital valenciana del 9 al 18 de maig. A més, s'ha creat l'Associació En Negre per a escriptors, lectors, editors i seguidors de la novel·la negra en català. Creada sense ànim de lucre, el seu objectiu és defensar i promoure la novel·la negra en català. Podeu trobar més informació en el blog ennegre.wordpress.com.

El Sant Jordi del tricentenari

El tricentenari dóna a la diada de Sant Jordi del 2014 un caràcter molt especial. A més

de les novetats editorials sobre l'episodi que va marcar la història dels catalans –com ara la novel·la d'Andreu Martín *Cicatrus de 1714*– que trobarem a les parades, s'aprofitarà l'efemèride per a potenciar el caràcter internacional de la diada. La Institució de les Lletres Catalanes vol que siga una oportunitat per a comunicar la cultura catalana al món. Per això habilitarà un espai web perquè els ciutadans puguin comparar textos i roses virtuals i, entre altres coses, proposarà també un Doodle dedicat a aquesta festa dels llibres i les roses.

Nou impuls a Edi.cat

Arnoia Distribución de Libros ha adquirit el portal Edi.cat, dins del seu pla d'expansió i obertura de noves línies. Aquest acord assegura la continuïtat i la millora del servei i l'ampliació de noves prestacions. En definitiva, es tracta d'un impuls important perquè Edi.cat es consolide com a principal punt de venda de llibres electrònics en la nostra llengua a través de la implementació de noves funcionalitats.

«Si avui encara tenim llengua i literatura catalanes és gràcies a tots aquells escriptors que, havent pogut escollir la llengua del poder, van escollir la llengua del compromís.»

VÍCTOR ALEIXANDRE
Lletres

«L'única manera que tenim de fer justícia és a través de la literatura.»

TONI CUCARELLA
Vilaweb

«Llegir és el plaer més intens, profund i profitós que s'haja inventat. Almenys amb la roba posada.»

DAVID TORRES
Qué leer

«Si parlem en termes històrics, la Transició s'acaba abans que jo nasquera. Si parlem en termes sociològics, podríem dir que encara vivim en el franquisme.»

JOANJO GARCIA
Núvol

Any Roís de Corella

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha posat en marxa l'Any Roís de Corella, que servirà per a donar a conèixer la vida i l'obra de l'escriptor, poeta, traductor i teòleg nascut el 1435 a Gandia i el menys conegut dels clàssics del Segle d'Or valencià. L'obra de Roís de Corella ha sigut oblidada durant segles, encara que és considerat un autor clau en el pas de la literatura medieval a la renaixentista. La seua influència en l'època fou tan aclaparadora que, fins i tot, el final del *Tirant lo Blanc* està inspirat en la seua *Història de Leandre i Hero*.

Sense mitjans de comunicació

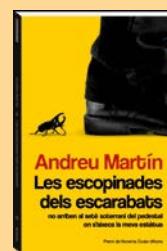
A la prohibició de veure TV3 i el tancament de RTVV, se suma la desaparició de Catalunya Ràdio al País Valencià, fet que redueix la possibilitat que tenen els valencians de rebre informació audiovisual en la llengua pròpia en algun mitjà local. La causa és un expedient sancionador del Ministeri d'Indústria, conseqüència d'un escrit presentat per la directora general de Participació Ciutadana de la Generalitat Valenciana amb una denúncia de l'entitat Círculo Cívico Valenciano adjunta.

Els tramvies de Joan F. Mira

Tant per a Claude Simon com per a Joan F. Mira, el tramvia transporta records. En el llibre de memòries *El tramvia groc*, Joan F. Mira apel·la a *El tramvia*, el relat autobiogràfic del guanyador del Nobel de Literatura de 1985, no només des del títol, sinó també en la manera d'enfrontar-se al passat. Precisament va ser Mira l'autor de la traducció excepcional d'aquesta obra de Claude Simon que es va publicar a «L'Eclèctica», un bellíssim exercici de la memòria que evoca els tramvies de Perpinyà de la infantesa del prestigiós escriptor francès. És per això que Joan F. Mira ha volgut retre-li aquesta mena d'homenatge ara que ell puja també al seu particular tramvia.

Els + venuts

1
Les escopinades dels escarabats
Andreu Martín

2
Cosins germans
Raül Gálvez

3
Ser feliç és fàcil
Clemente García Novella

4
La rossa dels ulls negres
Benjamin Black

5
Per què salto?
Naoki Higashida

6
Cicatrus de 1714
Andreu Martín

7
Història d'Irene
Erri De Luca

8
La vida sense ell
Isabel-Clara Simó

9
El barret original i la Ciutat Grisa
David Granados

10
M'esperaràs?
Carles Alberola

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

+VilaWeb

www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat

Carles Alberola:

«Necessitem que la societat crega en la cultura com un bé necessari.»

M'esperaràs?

Carles Alberola
Bromera, 2014

Tot i la trajectòria ben llarga que té, amb Carles Alberola sempre ens trobem sorpreses. *M'esperaràs?* ha fet guanyar el seu primer premi literari –el VIII Premi de Teatre Ciutat d'Alzira Palanca i Roca– a un professional que fa trenta anys que triomfa en el món del teatre. Per descomptat, Alberola serà, altra volta, l'encarregada de traslladar als escenaris aquesta obra ben divertida, just quan celebra el vintè aniversari. I Bromera és l'editorial que, una vegada més, publica el text que de ben segur esdevindrà un èxit teatral, com ja ha passat amb *Besos*, *Spot*, *Mandíbula afilada* i *Que tinguem sort!*, entre altres.

Per què mai abans no t'havies presentat a un premi literari?

No ho havia fet mai perquè sempre havia escrit els textos vinculats a la posada en escena.

Un premi que coincideix amb els 20 anys d'Albena. Casualitat?

Doncs sí, ha sigut una casualitat, ja que el text el vaig escriure fa dos anys i l'havia deixat dormir.

Com va sorgir el projecte de l'obra?

Va ser una proposta d'un productor de Madrid i, en no dur-la finalment a l'escena, en Albena ens vam plantejar muntar-la nosaltres mateixos.

El teatre valencià està moribund. Si no canvien les coses, estem condemnats a desaparèixer

Hi haurà novetats en les representacions o és un text tancat?

Bàsicament és la mateixa història, però sí que s'incorporen canvis en el text, fruit d'una depuració que té a veure amb les lleis de l'escena. Un text llegit és una cosa i un text representat, una altra.

Es corren menys riscos amb un text avalat per un premi important?

No, el risc en la nostra professió consisteix a fer real una mentida, una ficció, i en això són molt importants els actors que la representen i la visió del director sobre el text.

***M'esperaràs?* continua fent riure el públic, quin és el teu secret?**

No ho sé. No és una cosa que em plantege a priori. Escric des del cor, des de la meua

visió de la vida, i supose que els anys d'ofici fan la resta.

Se sentirà reflectit l'espectador amb la «crisi de maduresa» dels personatges?

Crec que l'espectacle parla de l'esperança, de la capacitat que tenim per a poder refer la vida. I eixa crec que és una motxilla compartida per molts espectadors.

Albena ha batut rècords en l'escena valenciana, les xifres parlen per elles mateixes. N'hi haurà per a vint anys més?

En aquest moment no sé si hi haurà any 21, així van les coses.

Parlem de crisi al teatre valencià?

El teatre valencià està moribund. La professió valenciana, llevat de quatre excepcions, està abocada a l'amateurisme en l'actualitat. I si no canvien les coses, si no milloren, si no hi ha una aposta decidida per part dels nostres polítics, estem condemnats a desaparèixer.

Qui ha de portar la solució, els polítics o la societat?

Necessitem un canvi de sensibilitat siga quin siga el partit polític que ens governi. I no sols això, també fa falta una sèrie de recursos que facen factible un circuit, un mercat on poder exhibir el talent dels creadors valencians. I, per damunt de tot, necessitem que la societat crega en la cultura com un bé necessari per a viure.

Amb Albena acaba una etapa important a Canal 9. Com repercuteix el tancament de RTVV en el teatre valencià?

Els actors que havien participat en les sèries i els programes de ficció a Canal 9 havien vist com en les funcions teatrals hi havia una demanda, unes ganes de poder veure'ls en directe. La desaparició de Canal 9 ens aboca altra volta a l'anonimat.

Carles Alberola ha estrenat *M'esperaràs?* com a llibre i com a obra de teatre simultàniament.

Clemente García Novella:

«La teua felicitat depén de tu»

Ser feliç és fàcil

Clemente García Novella

Bromera, 2014

Beatriz Tortosa ■

La recepta de la felicitat té ingredients molt senzills i fàcils de trobar en el rebost de la vida, segons explica l'autor de *Ser feliç és fàcil*. Ara bé, cal aprendre a cuinar, tenir constància, posar tota la carn a la graella i fruir-ne del procés. García Clemente ens proposa precisament això, endinsar-nos en la cuina de la nostra vida per a desprendre'ns del que no ens val per a ser feliços i, amb el que queda, convertir-ho en el plat més bo possible, sense que se'n passe ni es quede massa cru.

El nom de l'autor de Salamanca Clemente García Novella aparegué als prestatges de les llibreries per un assaig amb què donava respostes a les preguntes dels seus fills sobre l'existència de Déu. Ara, afronta un nou repte, el de respondre a què ens pot fer més feliços. Una tasca ambiciosa que García Novella aborda amb una selecció i compilació de cites de personatges cèlebres, sobretot clàssics, però també contemporanis, i que adoba amb anècdotes personals i fragments literaris. García Novella no vol oferir-nos la píndola de la felicitat ni fer un llibre d'autoajuda que ens aporte sentències poc rigoroses com ara «si desitges alguna cosa ferventment, l'univers conspirarà perquè ho aconseguisques», sinó que tracta el tema des d'una perspectiva molt més científica, ja que obtenir la felicitat és fàcil, però per a poder abastar-la ens cal un aprenentatge.

Els ingredients de la felicitat

I què es la felicitat? García Novella defineix la felicitat com «l'absència de malestars i, atés que molts dels malestars que patim ens els provoquem nosaltres mateixos amb la nostra percepció

esbiaixada i errònia de les coses que ens succeeixen, la felicitat es pot aprendre. I, a més, és fàcil d'aconseguir». Tot i que és fàcil d'aconseguir, l'escriptor adverteix que no és qüestió de màgia, ni de trucs, ni de la felicitat de faula perquè «si el que alguna persona busca és no tenir mai problemes, passarà la seua vida frustrat, perquè això és impossible». El que sí que és possible –i fàcil d'aconseguir amb la pràctica– és «percebre la majoria dels problemes, aquells problemes als quals els donem tant de poder sobre nosaltres, com a assumptes sense a penes importància».

«Si el que busquem
és no tenir mai
problemes, passarem
la vida frustrats, perquè
això és impossible»

Per tant, els ingredients per a aconseguir la felicitat són sentit comú i constància. Elements que podem trobar fins i tot en la desgràcia i en la crisi, perquè explica l'autor que «és veritat que, per a poder ser feliços, és necessari que no patim desgràcies com ara malalties molt greus, pobresa absoluta o l'absència total d'éssers que ens estimen i a qui estimar, però també és cert que, si guen quines siguen les nostres circumstàncies –pobres o rics, amb faena o sense, sols o acompanyats–, una comprensió clara de la nostra situació i una perspectiva correcta de les coses que ens envolten, ens ajudaran a tenir tranquil·litat. Aquesta perspectiva correcta de les coses és

la part de la nostra felicitat que sí que depén de nosaltres».

Una cuina endreçada

És clar que tot i utilitzar el sentit comú i la constància hi ha uns fonaments, les nostres circumstàncies físiques, emocionals i materials que determinen, en bona mesura, quin serà el plat resultant. García Novella, lluny de donar-nos una recepta universal, ens fa un repàs dels fonaments dels quals partim, per tal de conèixer les circumstàncies de la nostra base física: l'alimentació, l'exercici, les addiccions, la qualitat del son i altres circumstàncies que ens envolten com són el concepte d'èxit professional, l'efecte de la solitud o la importància de la situació econòmica. Si del que es tracta és de cuinar una recepta, cal tenir els ingredients, però també els atifells a punt i la cuina endreçada: «sembla difícil controlar els nostres malestars emocionals si el nostre cos, en lloc de ser el nostre suport físic, es converteix en una font de problemes pel fet de no cuidar-lo», ens adverteix l'autor.

Tècniques de cocció, què s'ha de fer i què no s'ha de fer

«Quina setmana tan terrible, a tu se t'ha mort el pare i jo he perdut l'estilogràfica», amb aquesta caricatura de la realitat, entre d'altres que trobarem en *Ser feliç és fàcil*, l'autor il·lustra com hem d'utilitzar ingredients com el sentit comú: «Amb eixe acudit, el que pretenc dir és que utilitzem el sentit comú per a adonar-nos de la quantitat de vegades que deixem que coses sense importància

—com perdre l'estilogràfica— s'apoderen de les nostres emocions fins a fer-nos sentir tristos, preocupats, disgustats, enfadats... infeliços, en definitiva». L'au-

«La felicitat es pot aprendre. I, a més, és fàcil d'aconseguir»

tor ens proposa, en la tercera i quarta part del llibre, plantejar-nos canvis per a assolir la felicitat, «moltes vegades sabem el que hem de fer per a aconseguir la felicitat, però no ho portem a la pràctica. Per què? Perquè es molt més còmode que actuar. Si fem el que sempre hem fet, tindrem el que sempre hem tingut: infelicitat. En el moment en què ens adonem d'eixa paradoxa, prendrem la decisió de fer alguna cosa, i a saber què fer és al que pretenc que el meu llibre servisca d'ajuda».

Receptes clàssiques

Els lectors, sens dubte, es preguntaran per què cuinar aquesta recepta i no optar pel menjar ràpid o adreçar-nos al refrigerador i els plats precuinats abans que al rebost. La resposta la dona el mateix autor: «la felicitat, més que un port final, és l'actitud amb què naveguem per la vida». Aquest procés, aquest viatge al qual es refereix, García Novella el relata ajudant-se de les veus de la saviesa de tots els temps, des d'Epicur fins a Albert Ellis, passant per Epictet, Sèneca, Montaigne, Voltaire, Schopenhauer, Nietzsche, Bertrand Russell i desenes de pensa-

dors, en tot allò relatiu a la recerca de la felicitat. Pensaments i lliçons del grans pensadors, marinats amb anècdotes personals i quotidianes com la del primer viatge amb avió dels seus fills o la preparació per a la vasectomia d'un amic seu, salpebrats amb cites literàries, poemes o faules i regats amb sentit de l'humor. Amb tot, *Ser feliç és fàcil* es converteix en un plat ben digerible i per a tots els paladars que, a més, ve acompanyat per les recomanacions de Clemente García Novella d'obres d'altres autors relatives als temes dels quals parla en cada part del llibre. Com diu l'autor, «ja correspon a cadascú de nosaltres aplicar-ho en el nostre dia a dia perquè amb la pràctica acabe donant el fruit desitjat: ser persones més felices». Bon profit.

Clemente García Novella (Salamanca, 1970) és economista de formació, tot i que les lletres i la filosofia han esdevingut inspiradores en la seua trajectòria com a assagista. *Ser feliç és fàcil* és el seu segon llibre, després d'assolir un gran èxit amb *¿Dónde está Dios, papá?*, èxit editorial publicat a l'Estat espanyol i Llatinoamèrica i traduït a diversos idiomes. Actualment, l'autor resideix a Bèlgica, on compagina les tasques de traducció i escriptura.

Ser feliç és fàcil naix d'una resposta que es planteja ja des de la introducció: per què tanta tensió? L'autor navega amb solidesa entre els grans principis de la filosofia i les anècdotes personals, per a explicar-nos com s'aprén a ser feliç des de la consciència que volem ser-ho i que està en les nostres mans.

Clemente García Novella és un apassionat pels clàssics, com ens demostra amb l'encertada selecció de cites que ens proposa pàgina rere pàgina en *Ser feliç és fàcil*.

La melodia del desig

La melodia del desig

Ferran Garcia-Oliver

Bromera, 2014

Fabulosa i riallera, noble alhora que barroera i, sobretot, tremendament atractiva, la València del segle xv seduirà el lector de *La melodia del desig*, obra guanyadora del Premi de Narrativa Alfons el Magnànim. A través d'un llenguatge molt ric –evocador d'incomptables sensacions i aromes–, l'escriptor Ferran Garcia-Oliver ens convida a gaudir de la història d'amor i de desig que capgira les vides de Genís Tristany, constructor d'orgues, i Magdalena de Bordils, monja de la Saïdia. Ací us n'oferim un tast.

Quan les mirades de Magdalena i Genís es creuaren sota les arcades de la Sala del Colom, el terra va tremolar. Fou una sacsejada brevíssima i lleu. Suficient perquè els quatre presents la perceberen amb claredat. La taula de santa Bàrbara quedà de gaidó i el vi traçava ballarugues dins el pitxer de vidre. El desconcert i la por quedaren de seguida sepultats per paraules tranquil·litzadores dels més vells. Sor Francesca, mossèn Frígola i Daniel Tristany recordaven perfectament el terratrèmol de desembre de 1396, sengles devastacions repetides el 15 i el dia de Nadal. Ara no havia estat més que un ensurt. I un toc d'atenció que el món és a les mans del Totpoderós, que, fart de la teranyina incommensurable de pecats, ens envia senyals per a rectificar abans no siga massa tard. Això és el que va dir Francesca Castellet a mestre Tristany, no sols pel convenciment d'un Déu irós, sinó també per tal d'escandallar el jueu convers i polsar-ne la resposta. L'orguener no es deixà enredar en el primer parany de la fe i contestà amb les convencions

que l'abadessa hauria volgut sentir, i encara exagerà el desfici del món i la venjança legítima de qui governa des de les altures.

Els joves, ja còmplices d'un accés semblant, romanien aliens a la conversa. Els senyals que percebien eren uns altres, anunciats per una mena d'espasme en la boca de l'estómac, la percussió notòria dels cors, el rubor d'insistir francament en la mirada i la sensació compartida que la sang se'ls havia convertit en bromera inconsistent. El «què em passa» acusatiu de Magdalena no equivalia en tota la seua perplexa magnitud al «què em passa» meravellat de Genís, però era la justa correspondència del mateix desassossec. Sort que Magdalena estava asseguda. Dempeus, malament hauria dissimulat la seua torbació quan Daniel Tristany els presentà el seu fill i ajudant. Genís anà a besar la mà de mossèn Frígola i de l'abadessa, que seia en la cadira més alta. Féu una passa per repetir el mateix en l'altra monja el nom de la qual encara desconeixia. Tanmateix, es limità a acotar el cap davant seu sense deixar d'auscultar, ara que podia, tota la superfície de la cara que deixava al descobert la blanca cogulla. Trasbalsada per aquells ulls descarats i els llavis mig desclosos, Magdalena s'agafà fort als braços de la cadira, on deixà la marca de la suor glaçada de les mans. Tota la seua vida solcà fugaçment pel seu cap, amb la conclusió que mai no li havia succeït res de semblant. Era com haver transitat per un laberint de penombres, temptant eixides equivocades, pistes falses i marrades per tornar al lloc de sempre, i d'improvís veure-se'n alliberada amb la llum engegadora caient-li a dolls. Genís va seure també, i, indiferent

a l'intercanvi cortès de paraules i gestos entre son pare i l'abadessa, se sentí reconfortat per haver resistit totes les ofertes de marxar qui sap on per aconseguir el món i la bolla. Només per viure aquella espurna de joia havia valgut la pena quedar-se a casa, amb els seus i en el treball que havia mamat des de menut.

Genís Tristany creia fermament no enganyar-se en percebre els signes d'una mateixa alteració compartida en aquella cistercenca que devia tenir la mateixa edat que ell, vint i pocs anys més. Els signes de l'alteració eren a penes perceptibles, dominats per una voluntat de ferro. Però els seus ulls negres eren els d'un animaló porigós i els plecs de l'hàbit, cenyits com els porten ara gairebé totes les monges joves de València, insinuaven la respiració estremida dels pits.

Concentrats en el duel de silencis i expectatives, no s'havien adonat que l'abadessa, el confessor i el mestre orguener havien eixit al llindar de la sala. Daniel Tristany volia fer-se una idea del volum exterior de l'església i veure quins accessos evitarien el tràfec d'eines i materials pel claustre, si és que rubricaven l'acord. En llucar la figura de son pare retallada en el contrallum de la porta, enfront de sor Francesca i el pare Antoni, Genís comprengué que el déu de l'amor li havia servit l'oportunitat en safata d'or.

—Aquest serà el dia més feliç de la meua vida —va dir amb veu segura, sense entrebancar-se en cap de les deu paraules, amb una determinació que el va sorprendre a ell mateix.

Philip Marlowe, el retorn d'un mite

La rossa dels ulls negres

Benjamin Black

Trad. d'Eduard Castanyo

Bromera, 2014

Juli Cànoves ■

La literatura contemporània ha estat farcida de grans històries curulles d'intriga, passió, diàlegs crus i tensió sexual. Uns ingredients superbs que esdevenen l'epicentre del gènere negre. Ara, Edicions Bromera presenta una nova entrega del mític, històric i universal detectiu Philip Marlowe. Un dels més celeberrims investigadors privats de la història de la literatura. Un personatge immortalitzat per Humphrey Bogart a la pel·lícula *The Big Sleep* (1946) o Robert Mitchum a *Farewell My Lovely* (1975), que ara torna a les pàgines d'una novel·la de John Banville, sota el pseudònim de Benjamin Black. *La rossa dels ulls negres* és el títol de la nova aventura de Philip Marlowe, personatge creat pel novel·lista americà Raymond Chandler, a qui Banville/Black torna a la vida.

Aquest llibre, publicat en la col·lecció «L'Eclèctica», implicava un desafiament magistralment executat per John Banville. Per a l'escriptor irlandès ha sigut «un repte emocionant intentar escriure amb la veu de Raymond Chandler», ja que suposa ressuscitar un dels personatges més importants de la literatura del segle xx i una de les grans icones literàries contemporànies.

Marlowe torna a investigar

La rossa dels ulls negres planteja al detectiu Philip Marlowe el repte d'esbrinar què ha passat amb un tal Nico Peterson. Un cas que li ve d'una misteriosa i sensual dona. Tot comença una vesprada calorosa d'estiu quan Philip Marlowe mira distret per la finestra del seu despatx, i de sobte, la dona atractiva que travessa el carrer li atrapa totalment l'atenció. Ell ignora, llavors, que és davant del començament

d'una aventura trepidant, una investigació en què arribarà a sentir-se com un titella en mans d'una bellesa encisadora de cabells rossos i ulls negres.

El mític detectiu que
va immortalitzar
Humphrey Bogart o
Robert Mitchum al
cinema torna a les
pàgines d'una novel·la
per mitjà del gran
Benjamin Black

La prosa contundent i clara de Banville/Black ens transporta amb precisió cirurgiana al calorós estiu de Los Angeles de la primera meitat del segle xx, un lloc on el desenvolupament de la indústria del cinema està en ple procés d'expansió. Un escenari ideal per a situar una història amb la rica hereva d'una empresa de perfums, amb la presència de gàngsters, tràfic de drogues i sicaris mexicans.

Banville, un dels grans

Guanyador d'alguns dels guardons més prestigiosos, John Banville és un dels grans escriptors en llengua anglesa i, sota el pseudònim de Benjamin Black, també una referència internacional pel que fa a la novel·la negra. Amb *La rossa dels ulls negres* ja són huit els títols que ha publicat en Bromera com a Black, a més de diverses novel·les signades com a John Banville.

Amb tot, va acceptar encantat el repte que li van plantejar els hereus de Raymond

Chandler i en aquesta ocasió posa el seu ofici en favor de recrear la veu d'un escriptor a qui admira des de jove, això sí, sense abandonar del tot l'estil propi: «Des del principi vaig decidir que evitaria repetir com un lloro la veu de Chandler, però sí que faria alguna referència al que crec que és l'esperit dels seus llibres. Sent que no he traït Chandler».

Un resultat brillant

La crítica internacional és unànime i aplaudeix el resultat literari d'aquesta metamorfosi Banville/Black en Chandler per a ressuscitar el mític detectiu. Per exemple, mentre Stephen King explica que «Raymond Chandler deu somriure allà on estiga [...]». La història és fantàstica, però el que em va deixar bocabadat és la manera com John Banville va captar l'efecte acumulatiu que la prosa de Chandler tenia en els lectors», s'ha publicat que «era una partida difícil de jugar, però Black fa tots els moviments correctes» (*Booklist*) o que «aquesta última encarnació del detectiu de Chandler té un gran atractiu per als seguidors de Chandler i Marlowe, però els nouvinguts a la història d'un dels primers grans investigadors privats de la novel·la negra trobaran també molt per a gaudir aquí» (*Library Journal*).

John Banville es posa en la pell del desaparegut Raymond Chandler per tal de ressuscitar el seu mític detectiu.

Asóciate y disfruta de estas ventajas:

- Regalo de dos libros cada año.
- Matrícula gratuita en cursos y otras actividades formativas.
- Descuento en suscripciones a revistas del sector.
- Participación en sorteos y promociones.
- Información sobre las actividades de la Fundación.
- Desgravación fiscal.

... Y, SOBRE TODO, LA SATISFACCIÓN DE MEJORAR NUESTRA SOCIEDAD A TRAVÉS DEL FOMENTO DE LA LECTURA.

FUNDACIÓN
**Alonso
Quijano**

para el fomento de la lectura

¿Quiénes somos?

Una entidad sin ánimo de lucro creada en el año 2000 con sede en Málaga, España (C/Donoso Cortés, 6), con CIF G92215540, e inscrita en el Registro del Ministerio de Cultura con el n. 440.

¿Quieres colaborar?

Hazte socio/a y recibirás dos libros de regalo cada año

(cuota mínima: 20 euros al año)

¿Qué hacemos?

- Fomento de la lectura con menores hospitalizados.
- Cooperación internacional.
- Español para inmigrantes.
- Actividades de formación e investigación.
- Revista "Mi Biblioteca".
- MiniBibliotecas Alonso Quijano.
- Recursos sobre lectura en la web.

Puedes inscribirte por teléfono 952 23 54 05 o a través de nuestra web: www.alonsoquijano.org

¿Te gusta leer?

Novel·lar la crisi

La crisi és un estat natural de totes les societats humanes. Tots els pobles, tots els grups humans, s'han vist abocats, en un moment o altre de la història, a un procés de tensions i canvis que ha transformat –i fins i tot ha capgirat– la seua manera de viure. Però, per a cada generació concreta la crisi no és un estat, sinó un trasbals: per dir-ho a la manera d'Antonio Muñoz Molina, tot el que era sòlid es torna líquid, feble, insubstancial. Tremolen els fonaments de la nostra manera d'entendre el món i emergeixen els fantasmes que la raó semblava haver fet desaparèixer d'una vegada per totes.

Retrats literaris de la crisi

Qualsevol gènere literari pot tractar aquest tema. N'és una bona prova l'obra de teatre *El fantasma de Quim Quinqué*,

publicada per Bromera i adreçada al públic infantil, en què l'autor denuncia la corrupció urbanística. En una línia semblant, per al públic adult, en «Bromera Teatre» s'ha publicat *Trepes!*, de Joan Tortajada, un retrat cru de la classe empresarial obsessi-
nada a escalar posicions i tenir beneficis a qualsevol preu, un món que també recrea Jovi Lozano-Seser en *Últimes existències*, un mosaic de relats sobre la crisi europea (financera, econòmica i, sobretot, política i de valors) que va merèixer el Premi de Narrativa Ciutat de València. Precisament amb aquesta *Societat limitada*, on la corrupció és el nostre pa de cada dia, Ferran Torrent va obrir la corrosiva trilogia en la qual també trobem *Espècies protegides* i *Judici final*.

Calen novel·les
que ens expliquen
la crisi, la que vivim ara
i la que vivim
a tota hora

La crisi estimula o desvela el costat més fosc de les persones. Les seues causes i les seues conseqüències són poc afalagadores per a la nostra pròpia condició, precisament perquè deixen al descobert les misèries que existeixen sempre, però que s'accentuen en els moments en què vénen mal dades. L'escriptor Petros Màrkari, de pare armeni i mare grega, és un dels que més bé ha retratat la crisi actual, que té a Grècia, l'escenari de les seues novel·les, un dels punts més conflictius –en podríem dir *tràgics*, si no fóra perquè, parlant de Grècia, semblaria irònic. A Itàlia, en con-

Gonçal López-Pampló ■
cret a Sicília, trobem el comissari Montalbano d'Andrea Camilleri (de qui Bromera ha tret fa poc *El moviment del cavall*). Més vitalista que Màrkari, més lluminós que el nòrdic Mankell, Camilleri trau els colors a una societat que ens resulta perillosament familiar.

Perspectiva negra

La novel·la policíaca reïx a l'hora de fixar-se en aquests clevills del sistema, en les zones d'ombra on no arriba la llum de la prosperitat, on habiten els marginats, els vençuts, els expulsats. On viuen els *escarabats* que donen nom a la darrera novel·la d'Andreu Martín, publicada per Bromera, aquells individus que, aparentment, no poden fer res per a canviar les coses, aquelles persones que, a ulls dels poderosos, no són més que peons en el seu camí cap a l'èxit, cap a l'enriquiment, cap al triomf o la liquidació de l'adversari. El policia o l'investigador privat, com el clàssic Philip Marlowe o els contemporanis Brunetti de Donna Leon o Butxana de Ferran Torrent, transita la zona intermèdia entre els grans i els petits i, sovint, pren partit pels menys afavorits, fins i tot quan la seua maldat, el seu crim, és explícit i inexcusable. És el cas del Charlie Parker creat per John Connolly en obres tan impressionants com *Els Turmentats* (reeditada en butxaca en «Bromera Portàtil»).

Calen novel·les que ens expliquen la crisi, la que vivim ara i la que vivim a tota hora. Al capdavant, el gènere policíac, sovint pessimista i descoratjador, ens ofereix una paradoxa carregada d'esperança: només en la mesura que tots som una mica culpables, tots podem contribuir a la solució.

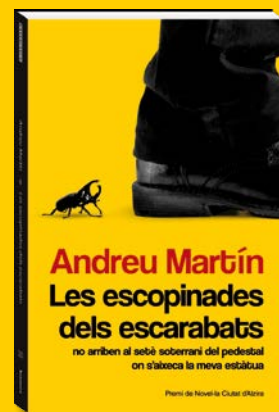
En l'extraordinària història del fantasma Quim Quinqué els poderosos ordeixen una farsa maquiavèlica al voltant d'aquest estrany fantasma.

Andreu Martín:

«La indignació és la llavor d'aquesta novel·la»

Les escopinades
dels escarabats
Andreu Martín
Bromera, 2014

Actualíssima i carregada de mala bava. Així presenta Andreu Martín *Les escopinades dels escarabats*, una novel·la que ja esdevé una provocació des del títol, amb un element inquietant i fastigós, com ho és el moment en què es troba immersa la societat actual. El mestre del gènere policíac es manté fidel al negre amb una trama amb crims i policies, però on els ciberdelictes competeixen amb els assassinats de sang i el policia protagonista és informàtic i no porta pistola. En aquesta obra, guanyadora del XXV Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, conviuen personatges que pertanyen a l'elit que governa el món –rics empresaris, polí-

tics poderosos, jutges estrella– amb altres de tan baixa categoria com Sergi, un periodista en l'atur i a punt de ser desnonat; la Melba, una jove prostituta que col·lecciona experiències traumàtiques i adora els *westerns*, i Guillem, un policia informàtic acostumat a fracassar en temes sentimentals

«Aquesta novel·la parla de la sensació insultant d'impunitat que ens transmeten els poderosos»

que no ha estat mai en un aixecament de cadàver. Els primers viuen molt amunt, on mai arriben les escopinades dels escarabats. Com explica Andreu Martín, aquestes escopinades «fan referència a les protestes dels ciutadans i a la insultant sensació d'impunitat que ens transmeten polítics, banquers, multinacionals i, en definitiva, el déu mercat».

Dos assassinats i un secret

Dos assassinats brutals posen en marxa la novel·la. L'autor dels crims no només vol eliminar els socis de l'assessoria financera Credicasp. Alhora, vol demostrar que pot apunyalat més de hui-tanta vegades, desafiant el manual de criminalística que diu que el braç de l'assassí es fatiga abans d'arribar al colp que fa noranta. Aquestes morts de-

sencadenen una gran operació policial internacional contra la màfia russa i el blanqueig de diners que esguita polítics i empresaris poderosos i acaba amb més de dues-centes detencions en sis països.

Però aquest no és un tema que preocupe Germán Rojo. La seua empresa és honrada i pròspera i paga escrupolosament a Hisenda. És posseïdor de la segona fortuna més gran d'Europa, però no té cap taca relacionada amb l'evasió de capital o el blanqueig. És excèntric, es creu omnipotent i s'ha convertit en el Salvador d'Occident, l'última esperança per a superar la crisi, gràcies a unes teories econòmiques que qüestionen l'existència de la classe política. Tanmateix, fins i tot els de la seua casta, la dels totpoderosos, tenen algun punt feble. La Melba sap coses que ningú no imagina, una informació que el seu amic Sergi, periodista, assegura que serà una bomba. Tant la prostituta com el periodista són simples escarabats fastigosos, les escopinades dels quals no arriben ni al seté soterrani del pedestal on s'aixeca l'estàtua de Rojo, però, tal com la coberta ens anuncia, també els escarabats lluiten a mort quan es tracta de sobreviure –o de venjar-se.

Una novel·la carregada d'indignació

«Quantes empreses honorades dirigides per senyors honorables estan finançades pels diners del narcotràfic, la prostitució o la venda d'armes? Vivim en un món on regna la impunitat i la supèrbia dels poderosos.» Així de rotund es mostra Andreu Martín, i per descomptat, els personatges de la novel·la beuen també d'aquesta indignació. Entre altres, Sergi sentència la mort de la moral i assegura que els poderosos es dediquen a «fingir que fan alguna

Fotografia: Jordi Play

Andreu Martín l'encerta amb aquesta novel·la carregada d'acció, actualitat i crítica.

DOSSIER: LA CORRUPCIÓ I LA CRISI A LA LITERATURA

cosa per solucionar la crisi mentre guanyen temps i continuen guanyant diners», mentre que la Melba ho resumeix de manera brillant: «els xoriços fent-se d'or, vull dir, els pobres cada cop més pobres, o sigui, l'estat del benestar cada cop més inestable, i aquí ningú protesta perquè ens han convençut que la violència no arregla res. I, com que la violència no arregla res, la gent es queixa amb educació i demanant perdó i dient *gràcies i sisplau*, vull dir, no sé si m'entens, i es fan vagues amb serveis mínims que no molesten gens a ningú i es fan manifestacions ordenades i regulades i dirigides per la policia, o sigui, perquè no interrompin el trànsit, i així pels segles dels segles, amén». Per

«La realitat no supera la ficció, perquè a la novel·la podem jutjar la realitat i inventar que el dolent paga els seus crims»

contra, Germán Rojo parla sense complexos davant de la premsa de la democràcia com una «pantomima que ha acabat convertint-se en una gran estafa» i, més en privat, explica que els rics poden fer el que els done la gana perquè l'enemic està neutralitzat, hipnotitzat amb els mòbils, el Twitter i el Facebook...

La ficció, una arma poderosa

Tot i que la societat que ens mostra la novel·la –i els informatius de cada dia– és bastant desoladora, Martín ha volgut aportar una dosi d'optimisme: «la novel·la ve a dir que si clavem un cop de peu ben fort a terra junts i al mateix temps, potser aconseguirem moure l'estructura del poder».

En aquest sentit, l'escriptor parla de la llibertat que dona la ficció per a parlar, a través de la mentida, de grans veritats. Té una mena de

funció catàrtica, ja que «tot està explicat als diaris, sembla que la realitat supera la ficció, però no és així, perquè la novel·la va més enllà i pot jutjar la realitat. Per això ens podem inventar que el dolent paga els seus crims».

Ritme cinematogràfic i actualitat

Breus, colpidors i molt visuals –com les escenes cinematogràfiques d'un *thriller*–, els setanta-quatre capítols d'aquesta novel·la ens descobreixen un tempo treballat amb precisió. El ritme àgil sumat a la localització en un temps i un espai extremadament pròxims, dona com a resultat una novel·la d'actualitat rabiosa. I és que *Les escopinades dels escarabats* parla de la corrupció i la crisi que vivim ara i ací, en el present més absolut. Per això, en el prostíbul de la Melba es pot fer la reserva en línia i pagar per Paypal, els personatges s'envien *whatsapps*, Germán Rojo és convidat a la reunió anual del Club Bildeberg, a la Diagonal ens topem amb un embús exasperant, Guillem somnia un sopar romàntic en el restaurant Semproniàna, i Bárcenas, Urdangarín, la infanta Cristina, el Gran Wyoming o la BCNegra, entre tants altres detalls, esgüiten d'actualitat i realitat les pàgines d'una novel·la que combina el ritme frenètic de la música *country* amb el gust amarg del gintònic.

Andreu Martín (Barcelona, 1949), autor de referència pel que fa a la novel·la negra, s'atreveix a novel·lar la crisi i la corrupció al nostre país en *Les escopinades dels escarabats*, Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira 2013.

La crítica ha dit...

«Una novel·la fluïda, amb diàlegs trepidants i sense compassió amb la corrupció de tota una època, la nostra.» *El País*, Carles Fenollosa

«Martín va afegint tot de personatges i temes col·laterals per oferir un paisatge acurat del moment recent de crisi, corrupció i desencís, amb ritme alt i sostingut, diàlegs sense fissures, personatges versemblants i sense oblidar la funció que els bons autors desenvolupen sense esforç i sense que sigui evident.» *El Punt Avui*, Lluís Llorc

«Si el que voleu és una novel·la que tracti una temàtica que no pot ésser més actual, i que ho faci d'una manera tan crua com versemblant, ben escrita, que enxampi des del primer moment, t'intrigui i no deixi respirar, ja podeu encarregar-la a la vostra llibreria.» *Núvol*, Xavier Serrahima

«Andreu Martín retrata, de manera extraordinàriament crítica, els temps en què circula la societat actual, segurament, de semblant manera com ho ha fet Andrea Camilleri a Itàlia o Petros Màrkaris a Grècia.» *El Punt Avui*, Ausiàs Bermell

«Recomanadíssima per als fans de la novel·la negra i per als cabrejats amb el món actual.» Blog *Mirar, saber, leer*

LA VEU

del PAÍS VALENCIÀ

El nou diari digital en valencià/català, fet per valencians, per a vertebrar el País Valencià i contribuir al canvi social des de l'àmbit de la comunicació.

El teu suport econòmic és necessari, des d'un euro (1 café) al mes:

laveupv.com

info@laveupv.com

Fes teua La Veu
corre la veu

agermanat.laveupv.com

SUBSCRIU-TE A MÈTODE

i aconsegueix el teu regal!

www.metode.cat

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 25€ per a Espanya, 40€ per a l'estranger

Dos novel·listes, dos territoris, un vincle

Cosins germans
Raül Gàlvez
Bromera, 2014

M. Josep Pérez ■

Cosins germans convida a viatjar. Pas a pas, pàgina a pàgina, recorrem paisatges i pobles del País Valencià i de Catalunya fent parada en tradicions, assaborint-ne la gastronomia, gaudint-ne de l'essència. Els companys de viatge garanteixen un recorregut amé i ple d'anècdotes. Els novel·listes Ferran Torrent i Empar Moliner parteixen d'un repte: descobrir quin dels dos territoris té una cultura més singular. El projecte, que naix com a programa de televisió –una mena de *road movie* que acaba d'estrenar la Televisió de Catalunya–, arriba simultàniament com a llibre amb el text de Raül Gàlvez, qui, després de participar com a guionista de l'espai televisiu, trasllada ara el relat de la pantalla al paper sense escatimar els detalls que han hagut de quedar fora del format audiovisual per les restriccions de temps.

Cada capítol emparella dos emplaçaments, un de valencià i un de català, un proposat per Ferran, l'altre per Empar, per tal de descobrir-ne les peculiaritats que els fan únics i especials, a més d'estimats. La ruta comprén des de viles marineres fins a serres, passant per ciutats i parcs naturals. Entre ambdós escenaris s'estableixen paral·lelismes que ens permeten trobar diferències i similituds, singularitats derivades d'una arrel comuna i, sobretot, lligams malgrat la distància.

Viatges plens d'experiències

El viatge comença al delta de l'Ebre. Lluny de constituir una frontera natural, aquest cabal de vida ha mantingut vius vincles entre els dos pobles. Bona prova és que el parlar ebrenc encara conserva modismes valencians. I, per analogia, de la zona humida més gran de Catalunya, al

llac valencià per excel·lència, l'Albufera. Ambdós són parcs naturals, rics en biodiversitat, envoltats de barraques, d'arrosars i de costums ancestrals. Al Palmar, Empar i Ferran són testimonis del sorteig de redolins, que regula l'activitat pesquera al llac. Una ocasió excepcional per a alternar amb personatges únics enmig d'un ambient genuí emmarcat per un racó que Blasco Ibáñez va fer universal.

«El llibre *Cosins germans* trasllada el relat de la pantalla de televisió al paper sense escatimar els detalls que han hagut de quedar fora del format audiovisual»

Precisament, són els personatges –il·lustres i anònims– els qui contribueixen a enriquir l'experiència viatgera a cada capítol. Des del seu poble, el millor pilotaire de la història, el Genovés, guia el tàndem pel món de la pilota. Un abstemi Lluís Llach beu d'una llarga experiència en vins per desvelar en plena verema a Porrera la clau de la qualitat que donen els ceps del Priorat. Entre molts altres, la música podria ser considerada un dels personatges del llibre. El repertori és eclèctic. Així, cants tradicionals, rescatats de l'oblit gràcies a figures com ara Artur Blasco o Pep el Botifarra, conviuen amb tonades tan allunyades

pel que fa a l'estil, però tan pròpies, com la rumba catalana que Peret fa sonar de nou al Raval.

Una guia per a viure el territori

«Conèixer un lloc és veure'l i viure'l» és la idea que impregna *Cosins germans* i la premissa que fa moure els vitalistes escriptors. Ferran i Empar no es limiten a contemplar el paisatge i a escoltar les meravelles d'una localització o altra. Tot el que fa aquesta parella de viatgers ho fa a consciència, així que no dubten a pujar en globus per sobrevolar la Serra Grossa, ni a jugar-se els diners en un partida de pilota o apostant en un concurs de gossos d'atura. La seua recerca aprofundeix tant que fins i tot s'atreveixen amb l'espeleologia i s'endinsen en les entranyes de la terra als Ports després de tocar el cel al Canigó. Res com un Dry Martini a l'Eixample barceloní per a rematar la faena.

Fotografies, fitxes comparatives, receptes, dades històriques i biogràfiques arredoneixen la publicació, que es pot fer servir com a guia de viatge, cultural i, inclús, d'oci.

Viatjant amb Ferran Torrent i Empar Moliner descobrim peculiaritats dels valencians i dels catalans.

Conta'm un conte... Aprendre a narrar

Més contes,
per favor!

Gemma Lluch,
Llorenç Giménez i
Joan Portell
Bromera, 2014

Rosa Mengual ■

Molts tècnics especialitzats en el món dels llibres i la lectura, com ara docents i psicòlegs, coincideixen en el fet que llegir contes als xiquets comporta molts beneficis per al seu futur. Contar-los contes i històries implica parlar directament amb ells i, és clar, despertar-los la imaginació, ajudar a desenvolupar la capacitat d'escoltar, l'estima per les paraules, els sentiments... Però per on comencem? Sabrem fer-ho bé? Facilitar consells, idees i suggeriments que poden ser útils a l'hora de contar contes és l'objectiu de la guia didàctica *Més contes, per favor!*. Adreçada a pares, mares, i també a mestres, bibliotecaris, llibreters, tècnics culturals i altres mediadors, *Més contes, per favor!* convida el lector a aprofundir en els vincles personals que proporciona la lectura compartida, un moment especial que estableix una complicitat única entre els menuts i qui conta. Escrit per tres experts en la matèria, Gemma Lluch (professora del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València i especialista en

promoció de la lectura, dissenys de plans de lectura i comprensió lectora), Llorenç Giménez (contacontes, narrador d'històries i escriptor) i Joan Portell (pedagog, escriptor i crític literari especialitzat en literatura infantil i juvenil), aquest nou títol de la col·lecció «Didàctiques» detalla consells i tècniques que ajudaran el lector a aprendre a contar històries i a passar-ho bé mentre narra.

Per on comencem?

Una vegada s'ha decidit explicar una història, els autors de la guia recomanen abastir-se d'una miqueta d'il·lusió, un poc de temps i una història que sembla interessant per a explicar. Però més que la història, segons els tres especialistes, importa el sentiment, el to i la manera de narrar la història. S'ha d'intentar que les primeres contalles despertin un record, una vivència i mirar de fer que el xiquet que escolte pugui sentir el mateix.

Aquesta guia detalla
consells i tècniques
que ens ajuden
a aprendre a contar
històries i a passar-ho
bé mentre ho fem

Hi ha trucs que ajuden a començar. El primer pas ha de ser llegir prèviament el conte, familiaritzar-se amb la història, escoltar altres contes i recordar bé el que es vol explicar. Confeccionar un quadern de contador

por ser útil per a recordar les històries que més han agradat, les cançons, els objectes que cal utilitzar en cada conte...

A taula, abans de dormir, per a viatjar...

Per a contar una història no cal un espai o un entorn determinat, a tot arreu es pot obrir el calaix dels contes i començar a enfil·lar paraules que transporten al món màgic dels llibres. Idees per a acompanyar la veu, objectes per atraure l'atenció dels xiquets, jocs, cançons, endevinalles i embarbussaments que poden anar bé per a quan hi ha poc de temps, són un exemple de tot el que trobarem en la guia pràctica *Més contes, per favor!*. Un munt d'idees explicades de manera didàctica, que amb un poc de temps i dedicació, guiaran el lector pel fascinant món de contar contes.

Recursos molt útils

Al final de la guia, hi ha una selecció de llibres i de recursos que serviran per a trobar els llibres que més bé s'ajusten a les necessitats de cadascú, per a fer la biblioteca personal pròpia, i també ajudaran a localitzar els llibres en les llibreries i biblioteques. Referències bibliogràfiques de contes tradicionals (els d'Enric Valor, Joan Amades, mossén Antoni Maria Alcover), clàssics internacionals (Isop, Jean de la Fontaine, Perrault, els germans Grimm, Andersen), llibres de contes plens d'històries per a contar, llibres per a contar millor que conviden a pensar sobre el valor de la lectura, llibres per a escoltar (audiollibres, contes en CD) i adreces web (organismes, projectes, blogs, fòrums i pàgines sobre autors, novetats, experiències, etc.).

Les dones i els dies

«Les dones i els dies» és l'article guanyador de la segona edició del Premi Llegir, que convoca la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura. Es tracta d'un text deliciós que, mitjançant una història d'amor, ens acosta la passió per la literatura i, concretament, per la poesia de Gabriel Ferrater. Us convidem a llegir-lo.

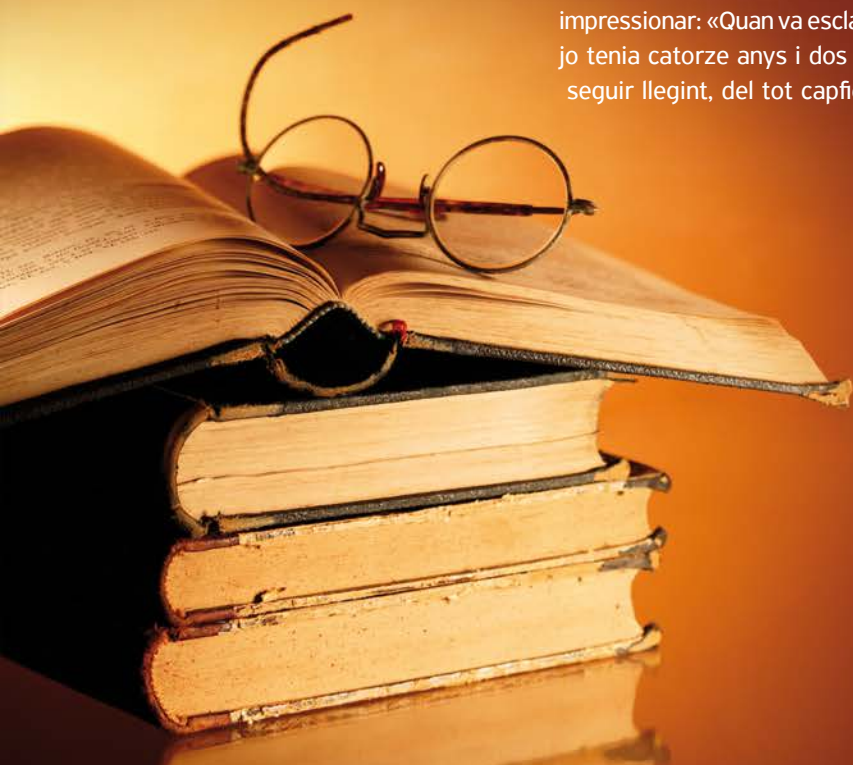
La primera vegada que la va veure li va agradar, i per això va triar un lloc no molt lluny d'ella, en aquella biblioteca d'Humanitats. Mentre estudiava li llançava llargues mirades, i ella semblava indiferent, potser ni s'havia adonat de la seua presència. Era prima, alta i morena, amb una elegància natural, amb un caminar de gasele. Ell, en canvi, no era un adonis: vestia de qualsevol manera i un inici de calvicie l'acomplexava profundament. Per això li costava relacionar-se amb les dones, malgrat que era un bon conversador i sabia com ningú ser divertit i agradable. La

mirava i buscava una forma d'acostar-se a ella, de dir-li alguna cosa, d'entaular conversa. Estudiava Filologia Catalana, això ho va deduir pels llibres que estava treballant, o alguna carrera d'aquest estil. Ell, en canvi, cursava Periodisme, i li quedava ben poc per a engrossir la cua de l'atur. Volia ser corresponsal, corresponsal de guerra. Per a això sí que tindria valor, per a viatjar als llocs més perillosos, als conflictes més sagnants, però per a aproximar-se a ella i dir-li alguna cosa, no. Tan sols de pensar-ho sentia un calfred, espant, temia resultar transparent. La mirava sense parar i es va alçar i va passar pel seu costat, i va aconseguir llegir el lloc d'un dels llibres: *Les dones i els dies*. Quan va retornar al seu lloc de la biblioteca va traure el telèfon mòbil i es va connectar a Internet, i va posar en el buscador aquell títol i va veure que era d'un poeta que desconeixia totalment, anomenat Gabriel Ferrater. L'endemà, quan va tornar a la biblioteca, va demanar el llibre, i es va posar a llegir-lo. El primer vers el va impressionar: «Quan va esclatar la guerra, jo tenia catorze anys i dos mesos». I va seguir llegint, del tot capficat en aquell

Martí Domínguez ■

llarguíssim poema inicial, que no parlava de dones, ni de dies, sinó de la vida («vam descobrir les putes i el robar»), de la guerra («el meu col·legi de capellans el varen cremar»), i d'altres coses d'aquelles jornades convulses, però també de Beethoven i Ravel i de l'himne de Riego, i va llegir del tot absort, capturat per aquella veu que feia tan sols un dia desconeixia i que en canvi de colp i volta li semblava formidable. Per això no es va adonar que ella l'estava mirant fins a tindre-la quasi al damunt, i quan la va veure va alliberar un crit, un crit de sorpresa que a ella li féu riure, i ell li va dir que collons, m'has espantat, estava tan ficat en aquest poema que no t'he vist arribar. Aleshores ella li va preguntar si li agradava Ferrater i ell va contestar que sí, que naturalment, que era el seu poeta preferit. Ella tenia les galtes enrogides (més endavant va saber que això era habitual), i els ulls li lluïen, i els llavis semblaven més vermells que mai. Li va preguntar si tenia per a molta més estona, que necessitava el llibre per a enllestir un treball d'una assignatura, i ell li va dir que no, que el prenguera, que fins i tot el sabia de memòria. I ella va riure, un riure que era com de cristalls de Bohèmia, i aleshores va afegir molt seriosa que potser podrien fer un cafè i intercanviar impressions sobre el gran Ferrater. I ell es va alçar i va dir que bé, que clar que sí, que a què esperaven, i tots dos baixaren les escales i es dirigiren al bar de la facultat, mentre el seu cor –el cor d'ell– batejava amb tanta força que per un moment va témer no poder arribar.

**Espai elaborat per la
Fundació Bromera per al
Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org**

Viure intensament en un grapat de pàgines

Per un grapat de petons

Jordi Sierra i Fabra

Bromera, 2014

Maria Villalba ■

Olga i Jaume es coneixen en una cita a cegues i s'enamoren perdudament. Ambdós són atractius i es troben al voltant de la vintena, però amaguen secrets i patiments. Fins ací, podria semblar que som davant de la típica novel·leta d'amor adolescent, i tanmateix *Per un grapat de petons*, de Jordi Sierra i Fabra, planteja qüestions d'una sensibilitat i una profunditat atípiques en el gènere. Seríem capaços d'enamorar-nos d'una persona amb una malaltia greu i incurable, a la qual, a tot estirar, li queden només uns quants anys de vida?

Amb adaptació cinematogràfica

Tot i que aborda un tema delicat, de la novel·la es desprén una força i un cant a la vida que va captivar el director de cinema David Menkes, qui ha volgut reflectir-ho en la pel·lícula *Por un puñado de besos*, que s'estrena aquesta primavera amb els populars actors Ana de Armas i Martín Rivas com a protagonistes. La novel·la, basada en fets reals, arriba a les llibreries al mateix temps que la pel·lícula als cinemes, amb una història colpidora que es mou entre l'ombra subtil de la mort i l'aposta decidida per viure intensament cada segon de vida.

Un amor que ho capgira tot

Olga té dènou anys i ha contret una malaltia incurable. Sap que, anant bé, li queden deu anys de vida, però no pot endevinar en quines condicions es trobarà. Quan només estava deixant enrere l'adolescència, ha hagut d'afrontar una sentència de mort. Inevitablement, ha patit molt i ha passat per totes les fases: la negació de la malaltia, la ira... però ara l'ha acceptada. Plena de vida com encara es troba, no està dispo-

sada a simplement consumir els dies que li queden, sinó que vol gaudir-los al màxim i això, per a ella, inclou necessàriament tenir algú al costat a qui estimar. És per això que decideix posar un anunci al diari en el qual busca un xic que patisca la mateixa malaltia que ella, per refer la vida, consolidar una amistat i gaudir del temps junts.

L'elegit finalment resulta ser Jaume, un jove i ambiciós periodista de 26 anys que

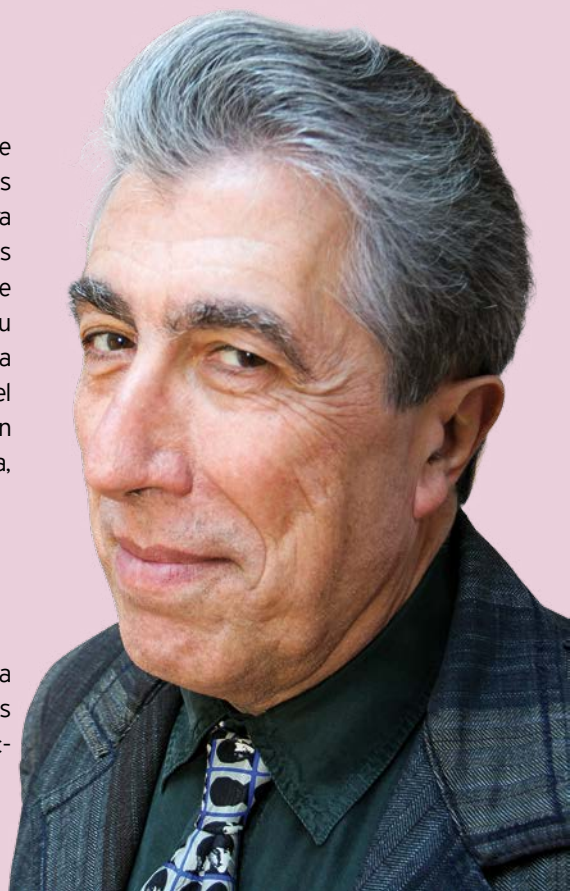
Aquesta història,
basada en fets reals,
arriba a les llibreries
i al cinema amb una
trama colpidora que es
mou entre l'ombra de la
mort i el desig de viure
intensament cada segon

veu en aquest anunci l'oportunitat d'escriure el reportatge que el llance a les portades dels diaris. Així doncs, es produeix la primera cita, que capgirarà per sempre les vides dels dos personatges. Jaume descobrirà que Olga mai podrà ser la protagonista del seu article estel·lar, ja que és una criatura bonica i plena de dolçor que li roba el cor des del primer moment. Olga trobarà en Jaume un xic intel·ligent i sensible amb l'ànima ferida, encara que no pels motius que ella pensa.

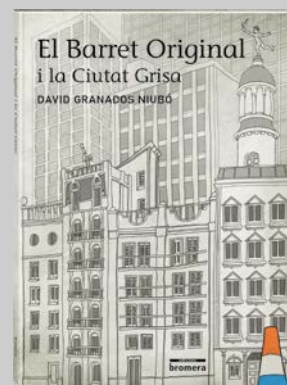
Una novel·la juvenil que destil·la maduresa

Amb aquests ingredients, Sierra i Fabra ha bastit una obra amb uns protagonistes inusualment madurs, que enganxa el lec-

tor i que a més el fa reflexionar. I és que, a més de les preocupacions típiques dels joves, Olga i Jaume han tingut la mala sort d'haver d'afrontar reptes amb els quals no comptaven. Així, Olga s'adona massa prompte que les bogeries de joventut poden tenir conseqüències que condicionen tota una vida. De la seua banda, Jaume ha d'acceptar les errades comeses en relacions anteriors i quedar en pau amb ell mateix, ara que ha descobert que Olga és un àngel la companyia del qual no podrà gaudir durant molt de temps. De ben segur, aquesta història captivarà els lectors i els espectadors que s'hi acosten i els ajudarà a mirar la vida des d'una altra perspectiva.

Diversió i originalitat, tot en un

El barret original
i la Ciutat Grisa
David Granados
Bromera, 2014

Ade Cabo ■

El senyor Joliu és un home gris que viu a la Ciutat Grisa. Ell vol destacar entre tots els habitants i tot i que puga semblar fàcil aconseguir-ho en una ciutat totalment grisa, les coses se li compliquen una miqueta.

De totes les maneres possibles, mitjançant les estratègies més creatives i diverses, intenta ser el més original de la ciutat, però sense obtenir el resultat desitjat. I és que si bé és innegable que una camisa hawaiana pleníssima de fruites i de colors crida l'atenció poderosament, també ho és que si la casualitat fa que el senyor Joliu acabe davant de la parada de fruita del mercat, fins i tot vestit així passarà desapercebut. Al final, més que original, el senyor Joliu acaba sempre camuflat, invisible davant tothom. Ni el jersei de ratlles, ni el vestit més estrambòtic... res acaba donant-li l'originalitat que ell busca, perquè tothom es quede mirant-lo, especialment les dones grises.

Com aconseguirà que es fixen en ell? Com aconseguirà que tota la ciutat deixi de ser la ciutat de color gris? S'adonarà que realment l'originalitat la portem a dins? Això haurà de descobrir-ho, però el barret original que dona nom al títol del llibre té molt a veure amb el tema.

Complicitat entre text i imatges

En aquest llibre-àlbum les imatges estan vinculades amb el text i el text amb les imatges. Es tracta d'una complicitat genial que crea l'autor entre dues formes d'expressió, la literària i la gràfica, la combinació de les quals fa que es configure la narració. Sens dubte, la gràcia de veure el senyor Joliu camuflat sense voler amb la seua

vestimenta, no tindria sentit sense aquesta vinculació.

Les il·lustracions recorden una pel·lícula d'animació infantil o un còmic, tant pel tractament de l'espai com per l'estil dels personatges, amb una entitat digital final. Els personatges s'assemblen a les caricatures d'humor, amb trets desproporcionats. Les tonalitats grises són predominants al començament, i després, cedeixen el protagonisme als colors que posarà de moda el senyor Joliu.

Humor per a fer-nos pensar

El nou àlbum que edita Bromera és un llibre amb una història, com podeu comprovar, original i plena de moments còmics que li donen

el toc especial a aquesta obra de David Granados.

Si aprofundim en el que ens conta *El barret original i la Ciutat Grisa*, veiem una ciutat que s'assembla a la societat actual, grisa i sense originalitat. Això és el que vol canviar el protagonista de la història, que fa un gran esforç per aconseguir-ho i que, quan tots es fixen en ell i comencen a copiar-lo, ja deixa de ser original.

L'originalitat
la tenim tots a l'interior,
solament cal descobrir
el que ens diferencia
de la resta, el que
ens fa especials

Irònicament parlant, és més fàcil copiar que ser original. Això és el que fan els habitants de la Ciutat Grisa i, quan el senyor Joliu aconsegueix trobar el que el fa diferent, tothom ho copia perquè ho ha posat de moda. És difícil ser original i singular en un lloc on tot el món copia el que fa el del costat. Però el ben cert és que l'originalitat la tenim tots a l'interior, solament cal descobrir el que ens diferencia de la resta, el que ens fa especials.

Una lectura recomanada per a tots els públics, per a contar i mostrar, però especialment per a compartir-la i gaudir junts. Segur que provoca més d'una rialla amb un argument original que ens mostra amb una bona dosi d'humor el que una societat consumista pot arribar a fer seguint les modes i que, al final, el que cal és ser un mateix i «lluir» pel nostre interior.

Història d'Irene

Erri De Luca

Col·l. «L'Eclèctica», 232
120 pàg. Bromera, 2014

Història d'Irene és el primer dels tres relats que hi ha en el recull que ens submergeix en l'univers d'Erri De Luca, on les illes de la Mediterrània, la mar, la llum, els mots grecs, els fums napolitans i l'olor de salnitre són elements recurrents. A De Luca se li atribueix el do de trobar sempre les paraules justes, que encaixen a la perfecció, i és per això que, tot i la brevetat dels seus relats, són històries per a assaborir i allargar-ne la lectura en el temps.

Irene és una xiqueta òrfena que viu entre la mar i la terra. El seu cos la relaciona amb les persones humanes, però el seu cor i la seua bellesa guarden un secret molt lligat al fons marí. És la mar el gran vincle entre els tres relats, ja que esdevé taula de salvació, font de vida i d'inspiració literària en circumstàncies tan diferents com les d'Irene, les del soldat Aldo De Luca –pare de l'escriptor– al final de la Segona Guerra Mundial i les d'un vell assegut a l'escullera de Nàpols que regira entre els seus records. Tres històries que l'escriptor napolità ens conta amb la concisió i idoneïtat a què De Luca ens té acostumats.

Una vegada més, aquest autor ens fa una proposta literària exquisida que combina la riquesa expressiva i el to poètic que captiva lectors arreu del món.

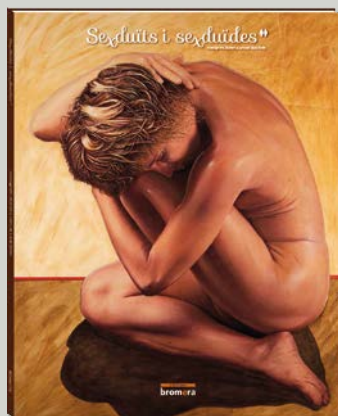
Peccata minuta

Conxa Rovira

Col·l. «L'Eclèctica», 236
120 pàg. Bromera, 2014

La fruita fresca, el café licor, l'orxata de xufa o la mistela són els deliciosos pretextos que serveixen a les dones de *Peccata minuta* per tal de gaudir de situacions joioses, on el sexe és potència i majestat, sense racons foscos ni patiments.

Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida

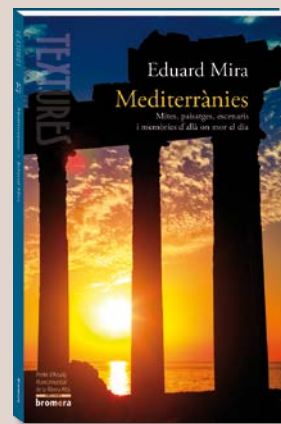

Sexduïts i sexduïdes

Diversos autors

Monogràfic a cura de Lluís Roda
80 pàg. Bromera, 2014

Cinquanta-dos escriptors i escriptores de renom ens sedueixen amb aquesta proposta trencadora, vinculada al caràcter més transgressor de la tradició fallera, i ens conviden a gaudir d'uns textos lligats per la sensualitat i l'erotisme.

Mediterrànies

Eduard Mira

Col·l. «Textures», 23
328 pàg. Bromera, 2014

Eduard Mira ens convida a viatjar, «a fer camins dubtosos pels circuits impresos i per les peces d'informació que hem anat reunint i que viuen dins la memòria». Així defineix l'autor el treball que ha merescut guanyar el XV Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta i que té com a títol *Mediterrànies. Mite, paisatges, escenaris i memòries d'allà on mor el dia*. I és que aquest llibre proposa deambular per les riberes i els temps de la Mediterrània enllaçant les arrels de les seues cultures i religions, des dels orígens fins a l'actualitat. Es tracta d'un discurs molt personal, ple de pensaments i experiències que fan també reflexionar el lector. Mira destaca la importància de la mar en la nostra cultura, parla de la Mediterrània com «allò inabastable que conté dins seu totes les vides, tots els temps i tots els llocs». I relaciona també temes d'actualitat amb els que ja preocupaven fa anys, com ara el paral·lelisme que fa entre la crisi del 1929 i l'actual, o la possible relació d'aquestes amb l'afirmació nacional d'algunes zones, com és el cas del corrent independentista a Catalunya, que l'autor relaciona també amb la insensibilitat de l'estat envers la identitat de les unitats subestats.

Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta

Premi Ibn Jafadja Ciutat d'Alzira

Metralla esparsa

Antoni Defez

Col·l. «Bromera Poesia», 105
72 pàg. Bromera, 2014

Metralla esparsa no és altra cosa que la reconstrucció versada del testimoni vivencial d'un trajecte encara inacabat, el de l'existència del poeta Antoni Defez. Amb ironia, el poeta parla dels fets viscuts, el present desconcertant i l'avenir incert.

Premi de Poesia Vicent Andrés Estellés

La casa buida

Jaume Pérez Montaner

Col·l. «Bromera Poesia», 104
88 pàg. Bromera, 2014

Jaume Pérez Montaner ens presenta una obra en què es posa de manifest el domini de la forma i la mètrica poètiques, les quals escorten la reflexió més serena i lúcida, amb una bona dosi de maduresa, sobre les diferents facetes de l'existència.

Tres poetes del Segle d'Or

Jordi de Sant Jordi, Ausiàs March i Roís de Corella

Introducció i selecció de
Vicent Borràs i Rosa Borràs
Col·l. «Els Nostres Autors», 75
208 pàg. Bromera, 2014

Al llarg del segle xv es produeix l'ensorrament d'un món medieval que comença a esvaïr-se alhora que afloren noves mentalitats i estructures socials que comporten el trànsit cap a l'edat moderna. La literatura, reflex de la realitat, se'n fa ressò, i juntament amb les primeres impressions amb el mecanisme de tipus mòbils inventat per Gutenberg i l'eixamplament del mapamundi a mans de Colom, els autors destacats del Segle d'Or de les nostres lletres poetitzen aquesta transició. Amb *Tres poetes del Segle d'Or* recorrem el pas d'una poesia trobadoresca, pròpia de Jordi de Sant Jordi, fins a aplegar a la culminació de la valenciana prosa de Joan Roís de Corella, l'últim gran escriptor d'aquesta centúria esplendorosa, tot passant per Ausiàs March, *pus extrem amador*, qui reinventà la temàtica de la poesia amorosa recolzant-se en la psicologia escolàstica. Amb *Tres poetes del Segle d'Or*, Edicions Bromera compila i fa entenedors els versos originals dels poetes més grans que l'Amor ha tingut com a centre dels seus versos i que a causa de l'evolució de la llengua són difícils de comprendre per a un lector del segle XXI.

El Procés

Vicent Andrés Estellés

Col·l. «Bromera Poesia», 103
56 pàg. Bromera, 2014

Sempre lligat a un temps i a un país, el poeta de Burjassot va escriure *El Procés* entre els anys 1974 i 1975, fruit d'un temps convuls que es reflecteix en els seus sonets desoladors que obrin el camí cap a un final combatiu.

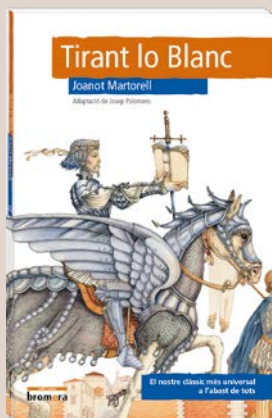

Matèria corporal

Josep Antoni Fluixà

Col·l. «Bromera Poesia», 106
96 pàg. Bromera, 2014

Amb *Matèria corporal*, Fluixà ens convida a reviure la seua càlida infantesa i a recórrer el pas del temps, del seu temps, de la mà de l'estima pels amics i els llibres, fent-nos partícips d'un camí on la paraula i la sang es tornen el seu llegat més preuat.

Tirant lo Blanc

Joanot Martorell

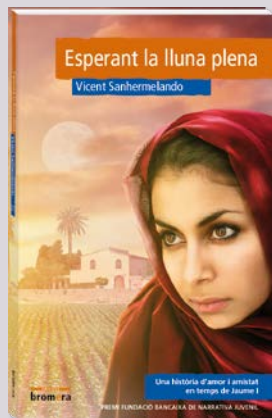
Versió de Josep Palomero

Col·l. «Esguard», 20

168 pàg. Bromera, 2014

Tirant lo Blanc, publicada per primera vegada el 1490, és l'obra cabdal de la nostra literatura. Qualificada com «el millor llibre del món» per Cervantes i com a «novel·la total» per Mario Vargas Llosa, és el clàssic entre els clàssics i fa més de cinc segles que captiva lectors de tot tipus. Tot i que entre les seues pàgines s'amaguen aventures, conspiracions, batalles, amor i erotisme, ingredients tots que fan que l'obra siga amena i atractiva, és comprensible que per a un públic jove pot resultar complicat acostar-se de primeres al text original.

Aquesta versió de Josep Palomero aplega els passatges més coneguts de la novel·la: els èxits de Tirant a Anglaterra, el viatge a Sicília, l'enamorament de Carmesina i la seducció, la defensa de Constantí noble, els amors entre Hipòlit i l'emperadriu, l'episodi amb el negre Lau-seta, les aventures al nord d'Àfrica i la mort de l'heroi. A més, Palomero ha aconseguit crear un registre àgil i atractiu per al lector contemporani, però que alhora conserva el to i l'essència de l'original. De ben segur que més d'un lector, després d'haver devorat les pàgines d'aquesta versió, s'atrevirà a endinsar-se en l'edició original de Martorell per tal de gaudir-la plenament.

Esperant la lluna plena

Vicent Sanhermelando

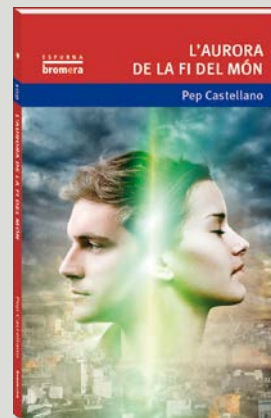
Col·l. «Esguard», 21

216 pàg. Bromera, 2014

Esperant la lluna plena ens trasllada a la primèria del segle XIII a les portes de la ciutat de València, encara en mans dels musulmans. Jaume i els seus pares, un cristià i una mora, han hagut de fugir de Tortosa. L'únic treball que el jove pot trobar és de servent en una alqueria a la vora de Balansiya, i per a aconseguir-lo, s'ha de fer passar per musulmà. Allà, a poc a poc, es guanyarà l'amistat de l'amo jove, el respecte del patriarca de la família i fins i tot l'amor de la neboda dels seus patrons.

Aquesta història de penúries i persecucions, però també d'amistat i d'aprenentatge, té com a referons els mesos previs de la conquesta de la ciutat per part de les tropes de Jaume I, i com finalment va passar a ser cristiana. Amb un llenguatge àgil esquitat de mots àrabs, l'autor aconsegueix que el lector s'identifique amb les desventures que viuen els protagonistes i que, alhora, es faça una idea fidel de com era i com es vivia a la comarca de l'Horta fa més de 800 anys: el treball de la terra, els carrers, els pobles que ara són barris de la ciutat de València, els costums dels ciutadans... Res queda a l'atzar en una obra que funciona igualment bé com a novel·la d'aventures i com a lliçó d'història.

Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil

L'aurora de la fi del món

Pep Castellano

Col·l. «Espurna», 109

192 pàg. Bromera, 2014

Josep se'n va a Noruega a treballar en un projecte per a modificar llavors genèticament amb l'objectiu aparent de posar fi a la fam al món. És un moment en què el canvi climàtic té conseqüències greus i ja ha provocat una tempesta solar que ha deixat fora de combat durant uns quants dies tots els sistemes elèctrics de la Terra: sense Internet, sense llum elèctrica, sense ordinadors.

Quan, empenyat per unes circumstàncies ben fosques i per la intuïció de Marta, la seua parella, Josep decideix tornar a València, una tempesta solar encara més forta fa caure definitivament l'electricitat. Els bancs no funcionen, ni les botigues poden vendre res. De nit, la foscor és absoluta i, quan el menjar comença a ser escàs, el caos està servit. En aquestes circumstàncies, tant Marta com Josep hauran de fugir dels perills que els amenacen per tal d'inventar-se un futur nou.

En aquesta novel·la apocalíptica i anginant, Pep Castellano proposa als lectors un escenari de futur possible, en el qual la humanitat es veu empenyada a tornar als orígens, a les maneres de viure tradicionals, per a poder subsistir. Una obra que fa reflexionar sobre com tractem el nostre planeta i sobre si seríem capaços de sobreviure sense les comoditats a què estem acostumats.

Finalista del Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil

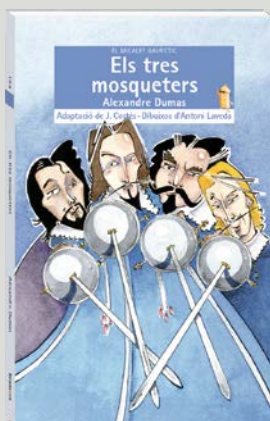
+12

Investigaràs fins al final

Francesc Gisbert / Jesús Huguet

Col·l. «El Micalet Galàctic», 185
160 pàg. Bromera, 2014

Tornen les investigacions de la tia Sofia i Àlicia amb nous casos misteriosos! En aquesta ocasió es mouen per la geografia europea per trobar el culpable de l'assassinat d'un ric magnat i descobrir què hi ha darrere d'un segrest estrany.

+12

Els tres mosqueters

Alexandre Dumas / Antoni Laveda

Adaptació de Jesús Cortés
Col·l. «El Micalet Galàctic», 184
184 pàg. Bromera, 2014

Aquest clàssic del gènere d'aventures està ple de conspiracions i traïcions, però també de lleialtat, amor i, per descomptat, de la gran amistat d'uns mosqueters units pel lema «Tots per a un, i un per a tots!».

+10

El guardià dels cinc secrets

David Navalón /

Esperança Martínez

Col·l. «El Micalet Galàctic», 183
112 pàg. Bromera, 2014

A Albert no li fa il·lusió anar al poble amb l'avi, lluny de l'ordinador i el telèfon mòbil. No imagina que allà s'endinsarà en un món de llegendes i secrets amagats per a convertir-se en guardià de la serra del Benicadell.

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

+10

Tu t'ho perds, julivert!

Lourdes Boïgues / Pam López

Col·l. «El Micalet Galàctic», 187
104 pàg. Bromera, 2014

Pau està convençut que a la casa nova viuen fantasmes, ja que despareixen coses de tot tipus. Un dia el xiquet descobreix que el culpable és un donyet, que transporta objectes a un altre món. Allà viatjarà Pau per tal de recuperar-los.

Finalista del Premi de Narrativa Infantil
Vicent Silvestre

+8

Versos que van i vénen

Fina Gírbés / Pere Puig

Col·l. «El Micalet Galàctic», 188
80 pàg. Bromera, 2014

Fina Gírbés ens convida a fer, de nou, un viatge poètic per a gaudir amb els més menuts de les virtuts de la poesia. Per a cada dia ens regala una poesia que, com una píndola vitamínica, enfortirà el vocabulari dels infants amb paraules boniques.

+6

La xiqueta que només es va poder endur una cosa

Eulàlia Canal / Valentí Gubianas

Col·l. «El Micalet Galàctic», 186
64 pàg. Bromera, 2014

Què podria regalar-li Lena a la seua àvia ara que fa cent anys? Buscant el millor regal, la xiqueta protagonitzarà una història plena de tendresa que alhora és un cant a la màgia de llegir, contar i escriure contes.

XIX Premi Europeu de Divulgació Científica
Estudi General

Jugar a ser déus

Salvador Macip i Chris Willmott

Col·l. «Sense Fronteres», 37
280 pàg. Bromera, 2014

Voldries que et clonaren després de morir? Fins a on arribaries per a ser el més bo en el que fas o per a viure més anys?

Aquestes són algunes de les preguntes i dels dilemes morals que Salvador Macip i Chris Willmott plantegen als lec-

tors i lectores de *Jugar a ser déus*, l'obra guanyadora del XIX Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General. Les respostes no les trobarem en el llibre, però sí que trobarem la informació necessària per a respondre-hi. Serem capaços de començar a valorar com la ciència canvia les nostres vides i cap a on està portant la societat. Una societat que cada vegada té més curiositat per saber què fan els professionals de la ciència.

Cada dia, als mitjans de comunicació i al carrer escoltem parlar de dopatge, cèl·lules mare, reproducció assistida o clonació, però no tenim un coneixement prou clar de què és tot això i què representa. Sabem que la ciència avança, però no sabem com i fins on és bo que ho faci.

El text presenta un resum de la situació actual en alguns dels camps de la biomedicina i ho fa d'una manera cridanera i senzilla d'entendre.

Cada capítol descriu la possible aplicació d'alguna d'aquestes noves tècniques, convida el lector a pensar sobre les im-

plicacions des del punt de vista científic i també la seua importància ètica i social i, finalment, de la manera més acurada i imparcial possible, enumera els arguments a favor i en contra dels canvis que cada descoberta biomèdica suposa per a les nostres vides. Així, mentre explica quines són les eines per a avaluar aquestes innovacions des d'un punt de vista científic, també qüestiona si les millores que proposa són adequades per a la nostra societat. I és que ambdós autors creuen fermament que «només aquells que entenguen la rellevància moral i social dels nous avenços científics podran participar en el debat i contribuir a decidir quin camí ha de prendre la humanitat en el futur».

Salvador Macip (Blanes, 1970) i Chris Willmott (Guildford, 1967), dos prestigiosos investigadors en el camp de la biomedicina que treballen a la Universitat de Leicester, ens demostren en *Jugar a ser déus* que ser capaços de fer una cosa no vol dir necessàriament que la fem.

Munt i cinc

ANYS AL SERVEI EDITORIAL I COMERCIAL

IMPRESSIÓ DE FULLETS PUBLICITARIS, DIARIS, REVISTES, CATÀLEGS, LLIBRES... I TOT TIPUS DE PUBLICACIONS. PER AIXÒ COMPTEM AMB CINC ROTATIVES D'ALT RENDIMENT QUE ENS PERMETEN OFERIR ELS PREUS MÉS COMPETITIVS.

DEMANA'NS PRESSUPOST I DEIXA'NS SORPRENDRE'T: 963 992 310

ARTES GRÁFICAS
DEL MEDITERRÁNEO

Aposta pels clàssics en el mes del llibre

Més de set mil cartells amb el lema «Els clàssics, herència de futur» han sigut distribuïts per biblioteques, llibreries i centres educatius de Primària i Secundària. La Fundació Bromera se suma a les commemoracions literàries del Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil (2 d'abril) i del Dia del Llibre (23 d'abril) amb aquesta il·lustració de Fran Parreño, al·lusiva als contes clàssics infantils. A més, l'entitat ha editat, en format digital, la guia didàctica «Abril, mes del llibre i la lectura», dirigida a l'alumnat de Primària i primers cicles de Secundària. El quadern didàctic inclou fragments de lectures de textos teatrals per a commemorar el Dia Mundial del Teatre (27 de març), activitats didàctiques, informació sobre per què se celebra el Dia del Llibre i altres efemèrides literàries, així com dades sobre autors i títols diversos. La guia didàctica és gratuïta i està disponible en el web www.fundaciobromera.org.

materials educatius
per a l'escola valenciana
bromera.txt

Som d'ací, triem Explora

El Projecte Explora és la nova línia de llibres de text i quaderns complementaris de Bromera per al curs 2014-2015. Es tracta d'una oferta moderna i completa, en paper i en format digital, per a tota la Primària, i amb recursos per a tot tipus d'alumnat. Amb el títol de *Comboi* trobareu tot el material relacionat amb l'assignatura de Llengua. Per als alumnes que no tenen el valencià com a primera llengua, Explora inclou els materials de *Colla*, mentre que *Brújula* és el títol dels llibres per a l'assignatura de Castellà, i ambdós tenen materials d'atenció a la diversitat. *Xifra i Cifra* són els llibres que treballen l'assignatura de Matemàtiques i que incorporen material manipulatiu adequat i variat. Finalment, *Arrels i Crònica* treballen les àrees de ciències de la natura i ciències socials. Més enllà de les polèmiques que genera la LOMQE, hem apostat per oferir uns materials de qualitat, adequats, adaptables i realistes.

algar
editorial

Algar Editorial, un segell en expansió

Algar Editorial ha complert 15 anys de trajectòria i es consolida com un segell editorial en castellà ja implantat a tot l'estat espanyol. Amb un catàleg de més de 500 obres, l'editorial ha iniciat una nova etapa de projecció internacional. Així ho demostra la nostra assistència en els darrers anys a fires tan destacades en el sector com la Bologna Children's Books Fair, la London Book Fair o la Feria Internacional del Libro de Guadalajara. Aquests aparadors importants han servit no només per a vendre els drets d'algunes de les nostres obres, sinó també per a establir una xarxa de distribució en alguns països de l'Amèrica llatina, on cada vegada hi ha més lectors que coneixen les nostres obres.

La pròxima cita destacada serà la Feria del Libro de Madrid, que tindrà lloc a finals de maig i on, per segon any consecutiu, assistim amb un estand propi per a presentar les nostres novetats i els nostres autors.

Una primavera d'aventures

A Animallibres comencem la primavera amb dues noves col·leccions en les quals l'aventura i la diversió estan assegurades. D'una banda, Joan Portell Rifà i Raimon Portell Rifà ens presenten «Els Tiki-Taka», una sèrie en què l'aventura, el futbol i l'humor estan garantits. En el primer títol, *La pilota robada*, coneixerem Xavi i Andrés, dos apassionats del futbol. Quan els del club del Casino els prenen la pilota, els repton a un partit per a recuperar-la i així naix el Tiki-Taka, molt més que un equip de futbol. I a l'abril, arriba un nou personatge: dorm en un museu, té una dinosaure com a amiga i per a ell no hi ha cap missió impossible. Cada misteri és un repte per a Harry Tage! Aventurer com Indiana Jones, enginyós com Tintín i irresistible com Percy Jackson, Harry Tage ens captivarà amb els dos primers títols, que han sigut èxits internacionals i ja els trobem a les nostres llibreries, *La serp emplomallada* i *El faraó escocès*.

EL RETRO VISOR

L'oportunitat de descobrir un gran clàssic

El 1998, un any després del cinqué centenari de la mort de Joan Roís de Corella, Bromera publicava a «Els Nostres Autors» *Leandre i Hero. Història de Josep*. Ara, en ple Any Roís de Corella, volem recordar aquest títol, obra d'un dels escriptors més injustament oblidat de les nostres lletres. I és que, tot i que els seus mèrits literaris no van acompanyats de la fama que correspondria, l'autor de la coneguda *La balada de la garsa i l'esmerla* és sense cap mena de dubte un clàssic amb tota l'extensió de la paraula. Un clàssic per la seua filiació estètica, que busca i troba en el món grecollatí, però també en la tradició pròpia, els referents de la seua obra; un clàssic per l'ús que fa de la llengua fins a convertir els seus textos en filigranes estilístiques que ell mateix batejava com a *valenciana prosa*. Però sobretot un clàssic perquè, com explica George Steiner, «cada vegada que l'abordem, el clàssic ens interrogarà».

El protagonisme de l'amor

Leandre i Hero i *Història de Josep* són dues recreacions corellanes de dos relats mitològics (de la tradició grega i de la bíblica, respectivament) que centren l'interès temàtic en l'amor entre home i dona, el primer, i el fraternofamiliar, el segon. Leandre i Hero són protagonistes (com

Tristany i Isolda o com Romeu i Julieta) d'una relació impossible que lluita contra les adversitats i troba al final la unió i el desenllaç tràgic. En aquesta narració, Corella, com fa en altres escrits en prosa, inclou breus i bellíssims passatges en vers que condensen líricament el dramatisme argumental. Hi llegim, per exemple, els famosíssims decasíl·labs que l'anònima ma va incloure també al final de *Tirant lo Blanc*, concretament en la sepultura de Tirant i Carmesina:

«Amor cruel, qui els ha units en vida,
i, ab gran dolor, lo viure els has fet perdre,
après la mort los tanca en lo sepulcre.»

En canvi, *Història de Josep* es tracta d'un relat més llarg i ambiciós narrativament i temàticament. La multiplicitat d'escenaris i de personatges, però sobretot l'aparició de subtemes (l'enveja, la venjança, el perdó, el determini diví...) que arredoneixen el motiu central, fan d'aquest relat una petita joia narrativa.

Un volum clau per a descobrir Corella

El llibre és una bona mostra de les preocupacions profanes i religioses de Joan Roís de Corella. Hi trobem el bo i millor del seu quefer narratiu, que ens convida a gau-

Leandre i Hero.

Història de Josep

Joan Roís de Corella

Bromera, 2004

Joan Roís de Corella (Gandia, 1435 - València, 1497) és el darrer representant del nostre Segle d'Or. Conegut sobretot per *La balada de la garsa i l'esmerla*, popularitzada per Raimon, és autor d'una variada obra en vers i en prosa, de temàtica profana i religiosa. Entre les seues obres més celebrades trobem, a més de les esmentades, la narració *Tragèdia de Caldesa* i els poemes *La mort per amor* o *La sepultura*.

Vicent Borràs ■

dir de la seua prosa elegant, rica en complexitats lingüístiques i conceptuals, amb abundància i varietat de recursos i d'imatges, ben acolorida d'antítesis i contrastos. Un clàssic, que en el cas de Corella, a causa de la injusta segona posició a la qual sovint se l'ha relegat darrere d'Ausiàs March i de Joanot Martorell, pot significar tot un descobriment per a qui no l'haja llegit.

Finalment, l'edició d'«Els Nostres Autors», amb el guiatge de Magda Añón i Josep Lozano, presenta els textos adaptats a la llengua moderna i, com a annex, el primer relat sencer i un bon tast del segon en la versió original. Completen els relats una introducció contextualitzadora i unes propostes didàctiques ben profitoses per a qui vulga endinsar-s'hi i treballar-hi a fons.

Dibuix: Manuel Boix

La informació local,
nacional i del món,
actualitzada de
manera permanent

Un web per cadascun
dels 1.853 municipis
dels Països Catalans

Informació a mida
per a cada usuari, amb
l'accés personalitzat
per poblacions

EL PUNT AVUI+ Dimecres, 13 de juliol del 2011

Mataró
Anar a l'edició local

INICI AGENDA I CINEMA SERVEIS CANALS PARTICIPACIÓ REGISTRE BLOGS PRESENCIA SORTIM

Portada Territori Societat Punt divers Política Economia Cultura Comunicació Opinió Esports

Rajoy diu a Zapatero que un "president en funcions" no pot generar confiança en l'economia espanyola

El president del govern espanyol li exigeix "respecte institucional" i li recorda que només es pot parlar en aquests termes quan es convoquen les eleccions.

El mandatari socialista assegura que en el segon i tercer trimestre el creixement del PIB "serà una mica més gran".

13/07/11 10:01 - POLÍTICA - MADRID

Moody's rebaixa el deute irlandès al nivell del bo porqueria

L'agència justifica la decisió per la "creixent possibilitat" que el Govern de Dublín necessiti un segon rescat financer.

Una missió de la UE i de l'FMI té previst donar a conèixer aquest dijous a Dublín els resultats del compliment de les condicions del rescat financer irlandès.

13/07/11 07:43 - ECONOMIA - DUBLIN

Obama adverteix al règim sirí que "ningú es pot ficar amb l'ambaixada" nord-americana

L'avis de la Casa Blanca es produeix després que Clinton afirmés que Assad "no és indispensable".

El consell de seguretat de l'ONU ha exigít a Síria que garanteixi la seguretat de les ambaixades dels Estats Units i França.

13/07/11 11:23 - POLÍTICA - WASHINGTON

Els 185 milions de l'Euromilions se'n van cap a Gran Bretanya

Es tracta del premi més gran repartit pels jocs de la loteria primitiva a Europa.

Els preus baixen una dècima i fixen una inflació anual del 3,3%

Els preus han caigut un 0,1% el mes de juny tant a Catalunya com a la mitjana de la resta de l'Estat

El petroli, el preu del tabac i el dels aliments expliquen el descens de l'índex de preus al consum per segon mes consecutiu

13/07/11 09:55 - POLÍTICA - BARCELONA

Sense pla B

El govern rebutja assumir la proposta d'Òmnium perquè no vol començar a reivindicar el concert econòmic preveient una possible derrota

ERC i SI veuen amb bons ulls la mesura llançada des de l'entitat cultural

Òmnium crida a la rebel·lió fiscal si no hi ha concert

13/07/11 02:00 - POLÍTICA - BARCELONA

Veieu l'edició local de Mataró

- Les retallades a Salut no afectaran els CAP pendents
- PxC donarà suport al govern si no empadrona 'sense papers'
- Als empresaris no els agraden els ajuts que rep la banca
- Els verds no afluïxen a Esparreguera
- Amat fixa una nova plusmarca juvenil en perxa

+ Més...

Canvi de municipi

Tenim 1.853 municipis amb continguts locals. Trieu-ne un:

Municipi... Anar-hi

Llista de municipis

Darrers municipis visitats:

- Mataró
- Fórnois de Matarranya
- Girona
- Banyoles
- Barcelona

Fés Mataró la pàgina d'entrada

Videos d'actualitat

Tu decideixes fins on vols anar

Ara pots tenir la informació i els serveis de 1.853 municipis dels Països Catalans sense renunciar a les notícies de la resta del món. Només has de prémer el botó d'accés a l'edició local per connectar amb l'actualitat del teu poble o comarca preferents. Tu decideixes fins on vols anar

EL PUNT AVUI+

Descobreix-ho
entra a **elpuntavui.cat**

REDESCOBREIX ELS CLÀSSICS AMB BROMERA

